

ଫେଟେସୀ ର ଗଣ ରାଜା



ଦୟା ରଞ୍ଜନ ସିଂହ—୧



ଦେବେନ୍ଦ୍ର
ନାଥ
ନାଥ

ଗ୍ରନ୍ଥାଳୟ, କଟକ, ୧୯୫୫

ମୁକ୍ତା ପ୍ରକାଶନ

ବାମି ସାହି, କଟକ-୭୫୩୦୦୯

ପ୍ରଥମ ସଂସ୍କରଣ—୧୯୭୮

ଦ୍ୱିତୀୟ ସଂସ୍କରଣ—୧୯୮୨

ଦୁଇଟିଟା ମାଣ୍ଡ

ରେଖା ପ୍ରେସ

ବାମି ସାହି, କଟକ-୭୫୩୦୦୯

Chhadmabeshi Ranjan

By

PRAMOD KISHORE PANDA

Rs. 2.00

ଶ୍ରୀଚନ୍ଦ୍ର ଦିଗାୟା । ଚନ୍ଦ୍ର ଆକାଶରେ ମରି ତୁଳି ଗଲଣି
ଅନେକ ବେଳୁ । ସାବ ପୁଅଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଛାଇ ଗଲଣି ଅନ୍ଧକାର ।
ଏଇମାସ ଅକ୍ଟୋବର ହେବ ଭଲକରି ଅସରାଏ ବର୍ଷା ହୋଇ ପ୍ରତି
ପାଇଛି ।

ଡିସେମ୍ବର ମାସର ଗ୍ରୀଷ୍ମ । ବେଶ୍ ଅଣ୍ଡାର ଆମେଜ୍ । କୋଡଲ
ପବନ ସାଙ୍ଗକୁ ମଝିରେ ମଝିରେ ଅସରାଏ ବର୍ଷା । ଲୋକମାନଙ୍କୁ
ସେପରି ପଛ କରି ଦେଇଛି ।

ରବି ବାରଟା ପାଖାପାଖି ହେବ । ଗୁଆଘାଟ ନିର୍ଜନ ହୋଇ
ଆସିଲଣି । ଏଇ ପ୍ରବଳ ଶୀତରେ କେନ୍ଦ୍ର ହେଲେ ବାହାରକୁ
ବାହାରବା ଲାଗି ନାଗଜ ।

କିନ୍ତୁ ଏଭଳି ଏକ ଦୁର୍ଘଟଣାଗମୟ ଗ୍ରୀଷ୍ମରେ ନିର୍ଜନ ଗୁଆ
ଉପରେ ଏକାକୀ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ଦେଖିଲେ ସେ କେନ୍ଦ୍ର ଅବାକ୍
ହେବାର କଥା ।

ଦେଖାଗଲା ଏକ ଘରବାସୀ ବ୍ୟକ୍ତି ନରବରେ ନିର୍ଜନ ଗୁଆ
ଉପର ଦେଇ ଦୂର ପଥରେ ଆଗେଇ ଚାଲିଛୁ ଆଗକୁ । ଦେହରେ
ତାର ଗାତ କଳା ରଙ୍ଗର ଲଙ୍ଗ୍ କୋଟ୍ । ମୁଣ୍ଡର ପେଲିଟ ହ୍ୟାଟ୍
ଝୁକି ଆସିଛି କପାଳ ଉପରକୁ । ମୁଖମଣ୍ଡଳରେ ପ୍ରେଷ୍ଟକଟ୍ ଦାଢ଼ୀ ।

ଅନ୍ଧକାର ମଧ୍ୟରେ ନିଜକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ମିଶାଇ ଦେଇ
ଆଗେଇ ଶୁଲକ୍ଷ୍ମ ଲୋକଟି । ଅନ୍ୟ କେଉଁ ଆଡ଼କୁ ତାର ଦୃଷ୍ଟି
ନାହିଁ । ହଠାତ୍ ଲୋକଟିର ପାଦ ଦୁଇଟି ଥମିଗଲା । ଗସ୍ତା ଧାରରେ
ଠିଆହୋଇ ପଡ଼ିଲା ସେ ।

ଅନେକ ଦୂରରୁ ଦୁଇଟି ଖଜୁଳ ଆଲୋକବିନ୍ଦୁ ଖର ବେଗରେ
ହୁଟି ଆସୁଛି ସେଇ ଆଡ଼କୁ । କୌଣସି ଦୁର୍ଗାମୀ ଗାଡ଼ିର
ଆଲୋକ ଭଳି ମନେ ହେଲା । ଲୋକଟି ଆଉ କାଳ ବିଳମ୍ବ ନ କରି
ଗସ୍ତା ତଳକୁ ଓହ୍ଲାଇ ଗଲା ।

ଏକ ବସଟ ବରଗଛ ଡାକ୍ ଉଡ଼ିଛି ଗହନ ଅନ୍ଧକାର
ମଧ୍ୟରେ । ସେଇ ବସଟ ଗଛ ଆଡ଼କୁ ଦୂର ପଦରେ ଆଗେଇ ଲୋ
ଲୋକଟି । ନିମିଷକ ମଧ୍ୟରେ ସେଇ ଗଛର ଗଣ୍ଡି ଆଡ଼ୁଆଳରେ ସେ
ଆସ୍ତଗୋପନ କଲା ।

ଏଣେ ପାଖେଇ ଆସିଲା ଗାଡ଼ିଟିର ହେଡ୍ ଲାଇଟ୍ । ପାଖକୁ
ଆସିବା ପରେ, ଆମ୍ବାପଡ଼ାରୁକାର ଆସି ବ୍ରେକ୍ କରିଲା ସେଇ ବସଟ
ବରଗଛ ସାମନାର ଗସ୍ତା ଉପରେ । ହେଡ୍ ଲାଇଟ୍ ର ଆଲୋକ
ଲଭିଗଲା । ସବୁକିଛି ଡିଭିଗଲା ଗହନ ଅନ୍ଧକାର ମଧ୍ୟରେ ।
କିଛିକ୍ଷଣ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସବୁ ରୁପ୍ତରୁପ୍ ।

କାରୁ ଭିତରୁ କାହାରିକୁ ହେଲେ ଓହ୍ଲାଇବାର ଦେଖାଗଲା
ନାହିଁ । ଏଣେ ଗଛର ବସଟ ଗଣ୍ଡି ଆଡ଼ୁଆଳରେ ଥାଇ ଛୁଟି-
ଶ୍ବାସରେ ପ୍ରଖ୍ୟା କରାବାକୁ ଲାଗିଲା ଆଗନ୍ତୁକ ।

ଏକ ସମୟରେ କାରୁର ଝରକା ମଧ୍ୟରୁ ଏକ କ୍ଷୀଣ ମଳ
ଆଲୋକବିରାଗ ପୁଟି ଉଠିଲା । ପରେ ପରେ ଗସ୍ତା ଆସିଲା ପେଶୁର
କର୍ମଣ ଧ୍ବଂ । ଧର୍ ଧର୍ ହୋଇ ଶୁଣିଥିବା ଜଳ ଉଠି ମଳ ଆଲୋକ
ପ୍ରଦୀପର ଲଭିଗଲା ।

ଏଥର ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲା ଆଗନ୍ତୁକ ।

ପକେଟ୍ ଭିତରୁ ଦୁଇ ଡ଼ାକ୍ ଡ଼ାକ୍ରେ ସେ ବାଡ଼ାର କରି ଆଣିଲା ଏକ ସ୍ମୃତ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଟକ୍କ । ଗଛ ଆଡ଼ୁଆଳରୁ ମୁଣ୍ଡି ବାଡ଼ାର କରି ବୁଣିଥର ଟକ୍କକୁ ଜଳାଇ ପୁନର୍ବାର ଲିଭାଇ ଦେଲା । ଲଲ ରଙ୍ଗର ଶୀତ ଆଲୋକ ରେଖା ବୁଣିଥର ଜଳଉଁ ପୁନର୍ବାର ମିଳାଇ ଗଲା ଅବକାର ମଧ୍ୟରେ ।

ଉରସଣରେ ଆଗନ୍ତୁକର ମୁହଁରୁ ପେଶର କର୍କଶ ଧ୍ବଜ ନିର୍ଗତ ହେବାକୁ ଲାଗିଲା । ଗଛ ଉପରେ କେଇଟି ବାଦୁଡ଼ି ଥିଲେ କୋଥ-ହୁଏ । ପଡ଼୍ ପଡ଼୍ ଶବ୍ଦ କରି ସେମାନେ ଉଡ଼ିଗଲେ ।

କାରୁର ହରଜା ଖୋଲିଲା । ତାପରେ କାରୁ ମଧ୍ୟରୁ କାହାର ଗନ୍ଧୀର କଣ୍ଠ ଗ୍ରସି ଆସିଲା—‘ଅପରେସନ୍ କୋରା ।’

ଗଛ ଆଡ଼ୁଆଳରୁ ବାଡ଼ାରକୁ ଉଠିଆସି ସେ କାରୁ ନିକଟରେ ଉପସ୍ଥିତ ହେଲା । ତାପରେ କାରୁର ଝରକା ନିକଟରେ ମୁହଁ ରଖି ବୁଝା କଣ୍ଠରେ କହିଲା—ରବର୍ଟ ।

କାରୁ ମଧ୍ୟରୁ ଶୁଣାଗଲା—ଗୁଡ୍, କମ୍ ଇନ୍ ।

ଆଉ ବିଳମ୍ବ କଲା ନାହିଁ ଆଗନ୍ତୁକ । ମାରବରେ ଆଦେଶ ପାଳନ କଲା ସେ ।

କାରୁର ଦରଜା ବଢ଼ି ହେଲା । ଇଞ୍ଜିନ୍ ସ୍ପାର୍ଟ ହେଲା । ତାପରେ କାରୁ ଆଗକୁ ଛୁଟି ଚାଲିଲା ଘରଟକରେ । ଆଗନ୍ତୁକ ନିଜର ପତକ ଏବଂ ଗଣ୍ଡି ଦୃଷ୍ଟି ସୁଗଲ ଆଣିଲା । କାରୁ ଭିତରେ ଆଗ ସିଟ୍ରେ ଡ୍ରାଇଭର ବ୍ୟଘାତ ଆଉ କେହି ନାହାନ୍ତି ।

ପଛ ସିଟ୍ରେ ସେ ନିଜେ । ପାଖରେ ଜଣେ ବୟସ୍କ ବ୍ୟକ୍ତି । ଗଣ୍ଡି ମୁଖମଣ୍ଡଳ । ଦେହରେ ଗାଡ଼ ଗଲା ରଙ୍ଗର ସୁଟ୍ । ମୁଣ୍ଡରେ ପେଲଟ୍ ହ୍ୟାଟ୍ । ହାତରେ ଗ୍ଲୋଭ୍ । ଦେଖିଲେ ମନେହୁଏ ଲୋକଟି ଅତ୍ୟନ୍ତ ନିଷ୍ଠୁର ଏବଂ ଧୂର୍ତ୍ତ ।

ଆରପାଖକୁ ବସି ରହିଛି ଜଣେ ଆମେରିକାନ୍ ଯୁବକ ।
ଦେହରେ ଉଦ୍ର ପୌବନ । ଯୁବକଟି ବେଶ୍ ସ୍ଵାଚ୍ଛ ବୋଲି
ଆଗନ୍ତୁକର ମନେହେଲେ ।

ଆଗନ୍ତୁକ ବୋଧହୁଏ କିଛି ଚିନ୍ତା କରୁଥିଲା । ହଠାତ୍ ତାର
କାନରେ ବାଜିଲା ସେଇ ଲୋକଟିର ଗନ୍ଧାର କଣ୍ଠସ୍ଵର—ମି:
ରବର୍ଟ !

ରବର୍ଟ ନାମଧାରୀ ଆଗନ୍ତୁକ ମୁହଁ ଉଠାଇ ଶୁଣିଲା ।

ତେ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଏକ ଉକ୍ତ ଆଲୋକ ରେଖା ଆସି ପଡ଼ିଲା
ତାର ମୁହଁ ଉପରେ । ରବର୍ଟର ଗୋଟି ମୁଖମଣ୍ଡଳରେ ଏକ ଆଶଙ୍କା
ଜଡ଼ିତ ହେବ ପୁଣି ଉଠିଲା । ମାତ୍ର ତାହା ମୁହୂର୍ତ୍ତକ ପାଇଁ ।

ଆଲୋକ ଲାଭିଗଲା । ତାପରେ ସବୁ ଚୁପ୍‌ସୁପ୍ । କାର୍ ହୁଟି
ଶୁଲୁଛି ଶୀଘ୍ର ଦେହରେ ।

ଏକ ସମୟରେ ଫରବତା ଉତ୍ତରର କାର୍ ଉତ୍ତରର
ଲୋକଟିର କଣ୍ଠ ଶୁଣାଗଲା—ମି: ରବର୍ଟ ! ଆକ୍ରାନ୍ତାନ୍ ସୁପାର୍ଶବ
ଅନୁସାରେ ଆମେ ଆପଣଙ୍କୁ ଆମ ଦଳରେ ସାମିଲ କରିବାକୁ
ପାଉଛୁ । କିନ୍ତୁ କୌଣସି ପ୍ରକାରର ବିଶ୍ଵାସଯୋଗ୍ୟତା ମୁଁ ସତ୍ୟ
କରି ପାରେନା । ଅବଶ୍ୟ ଆକ୍ରାନ୍ତାନ୍ ନିକଟରୁ ଆମେ ସବୁ
ପ୍ରକାରର ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ପାଇଛୁ ।

ରବର୍ଟ ଗନ୍ଧାର କଣ୍ଠରେ କହିଲା—ଦେଖନ୍ତୁ । ମୋତେ
ଅପେକ୍ଷାକ ଦଳରେ ସାମିଲ କରିବା ନ କରିବା ଆପଣଙ୍କ ଇଚ୍ଛା
ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ । କିନ୍ତୁ ଆନ୍ତର୍ଜାତିକ ଖ୍ୟାତିପ୍ରାପ୍ତି ସ୍ଵତନ୍ତ୍ର
ରବର୍ଟ କେବେହେଲେ ବିଶ୍ଵାସଯୋଗ୍ୟତା କରି ନ ପାରେ । ସେ
ବିଷୟରେ ଆପଣ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ରହିପାରନ୍ତି ।

ବୟସ ଲୋକଟିର ଓଠରେ ଏକ ରହସ୍ୟମୟ ହସ ପୁଠି ଉଠି
ମୁହୂର୍ତ୍ତକ ମଧ୍ୟରେ ମିଳାଇଗଲା ।

ଇତି ମଧ୍ୟରେ କାରୁ ଆସି ପଡ଼ିବ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରୁଥିଲା ।
 ଟ୍ୟାକ୍ସି ଶ୍ଵାଣ୍ଡ ପାଖରେ କାରୁର ତେ ହଠାତ୍ ମନ୍ତ୍ରରତ୍ନୋ
 ଆସିଲା । ଗମ୍ଭୀର କଣ୍ଠ ଶୁଣାଇଲା ମି: ରବର୍ଟ ! ଅପେକ୍ଷା ଏଇଠାରୁ
 ଓହ୍ଲାଇ ଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଅବଶ୍ୟ ରୋଜି ଆପଣଙ୍କୁ ଠିକ୍ ଜାଗାରେ
 ପହଞ୍ଚାଇ ଦେଇ ଯିବ ।

ରବର୍ଟ ପ୍ରଶ୍ନ କଲା—ଅପେକ୍ଷା କିଏ ଦେଖା ହେବ ?

ରହସ୍ୟମୟ ହସ ହସି ଲୋକଟି କହିଲା—ସେଥିପାଇଁ
 ଅପେକ୍ଷାକର ଚିନ୍ତା କରିବାର କିଛି ନାହିଁ । ମୁଁ ତଥା ସମୟରେ
 ଅପେକ୍ଷା ପାଖରେ ପହଞ୍ଚି ଫାଇ ପାରିବି । ମନେ ରଖନ୍ତୁ ‘କୋହା’
 ଦଳ ନିକଟରେ ଅସମ୍ଭବ ବୋଲି କିଛି ନାହିଁ ।

ରବର୍ଟ କୌଣସି ଉତ୍ତର ଦେଲା ନାହିଁ । ତା ଓଠରେ
 କେବଳ ଏକ ରହସ୍ୟମୟ ହସ ପୁଣି ଉଠି ମିଳାଇଲେ ।

ମାରବରେ କାରୁର ଦରଜା ଖୋଲି ସେ ଓହ୍ଲାଇ ଆସିଲା
 ତଳକୁ । ପଛେ ପଛେ ରୋଜି ଅର୍ଥାତ୍ ସେଇ ଅନେକଜାନ୍ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ।

ଦୁଇଜଣ ତଳକୁ ଓହ୍ଲାଇବା ମାତ୍ରେ କାରୁ ସୁନବାର
 ଗାର ବେଗରେ ଆଗେଇ ଗଲା ଆଗକୁ ।

ଆସିବୁ ଅଦୃଶ୍ୟ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ରବର୍ଟ ସେଇ କାରୁ ଆଡ଼କୁ
 ଚାହିଁ ରହିଲା । ତାପରେ ଦୂର ଚାହିଁଲା ରୋଜି ଆଡ଼କୁ ।

ନରମ କଣ୍ଠରେ କହିଲା—ମିଥ୍ ରୋଜି !

ରୋଜି ଓଠରେ ହସ ଖେଳାଇ କହିଲା—ବୁଝନ୍ତୁ ।

—ଏଇ ଲୋକଟା କିଏ ?

—ଜାଣେନା ।

ରବର୍ଟ ମୁହଁ ହସି ପ୍ରଶ୍ନ କଲା—ଅପେକ୍ଷା ଏଇ ଦଳରେ କେଇ
 ବର୍ଷ ହେଲା ରହିଲେଣି ?

—ଜାଣେନା ।

—ମାନେ ?

—ମି: ରବର୍ଟ ! କୋହ୍ଲା ଦଳ ଯେ କେତେ ଭୟଙ୍କର ସେ କଥା ଆପଣ ଜାଣି ନାହାନ୍ତି । କୌଣସି ପ୍ରକାରର ଅପଥା କୌରୁହଳକୁ ଏମାନେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ବରଦାୟ କରିପାରନ୍ତିନି । କେବଳ ଅଦେଶ ଏବଂ କାର୍ଯ୍ୟ ୧୦ ବାସ୍ , ଆଉ କିଛି ନୁହେଁ । ଆସନ୍ତୁ ।

କହିପାରି ରବର୍ଟର ହାତ ଧରି ସେଇ ଟ୍ୟାକ୍ସି ଖାଣ୍ଟି ଆଡ଼କୁ ଟାଣି ନେଇଗଲା । ମାରବରେ ତା ସହିତ ଆଗେଇବାକୁ ଲାଗିଲା ରବର୍ଟ ।

୩

ଅପରାହ୍ନ । ବସିରହୁ ଡାକରେ ଆସିଥିବା ଚିଠିଗୁଡ଼ିକ ଦେଖୁଥିଲେ ବିଜୟ ବାବୁ । ବେଶୀ ନୁହେଁ । ମାତ୍ର ଛଅ ସାତଖଣ୍ଡ ଚିଠି । କିନ୍ତୁ ଖଣ୍ଡିଏ ଚିଠି ବିଜୟ ବାବୁଙ୍କର ବିଶେଷ ଦୃଷ୍ଟି ଆକର୍ଷଣ କଲା ।

ମାଳ ରକର ଲପାପା । ଉପରେ ଟାଇପ କରାହୋଇ ନାମ ଓ ଠିକଣା ଲେଖା ହୋଇଛି । ପ୍ରେସରର କୌଣସି ନାମ ଠିକଣା ନାହିଁ ।

ଅନ୍ୟମନସ୍କ ଭାବେ ବିଜୟ ବାବୁ 'ଲପାପା'କୁ ଭରି ତା ମଧ୍ୟରୁ ଖଣ୍ଡିଏ ମାଳ କାଗଜ ବାହାର କରି ଆଣିଲେ ।

ପ୍ରଥମେ ତାଙ୍କର ଆଖି ଦୂର ଅସିଲା ଚିଠିର ତଳଆଡ଼େ । ପ୍ରେସରର ନାମ ଜାଣିବାକୁ ଚାହୁଁ ଥିଲେ ସେ । କିନ୍ତୁ ପ୍ରେସରର

ନାମ ଉପରେ ଆଖି ପଡ଼ିବା ମାତ୍ରେ ସର୍ପ ଦର୍ଶନ କରିବା ଭଳି
ତମକ ଉଠିଲେ ବଜୟ ବାବୁ । ବସୁଦ୍ଧରେ ବିଚାରର ନୋଇଗଲ
ତାଙ୍କର ଆଖି ଦୁଇଟି । ତାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଚିଠି ଦେଇଛି ଦୟା
ରଞ୍ଜନ !

ଦୟା ରଞ୍ଜନ !

ଏଇ ନୀତି ମନେ ପଡ଼ିଲେ କେଜାଣି କାର୍ଯ୍ୟକ ବଜୟବାବୁଙ୍କ
ମନରେ ଦୃଶାଗ୍ରହ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୁଏ ନା । ବରଂ ତା ବଦଳରେ ଏକ
ସ୍ୱେଦ ସନ୍ତାନକୁଣ୍ଡ ଜାଗିଉଠେ ।

ବରଂ ପଦ ଦୟା ନ ହୋଇ ନିଜକୁ ଅନ୍ୟ କୌଣସି
ବସ୍ତାରେ ପରିଚ୍ଛନ୍ନ କରିବା ଆଶା, ତାହେଲେ ଏ ଦେଶ ଅତି
ତାର ଜୟଗାନରେ ମୁଖର ହୋଇ ଉଠୁ ଆଶା । କିନ୍ତୁ...
ଦୀର୍ଘାପ ପକାଇଲେ ବଜୟବାବୁ ।

ଧରେ ନୁହେଁ, ବହୁଧର ଏଇ ଦୟା ରଞ୍ଜନ ତାଙ୍କୁ ନିଜ
ମୁଖରୁ ଉଦ୍ଧାର କରିଛି । ଦେଶ ମାତାଙ୍କର ସେବା ନିମନ୍ତେ ଦୟା
ହୋଇ ମଧ୍ୟ ସେ ନିଜ ଜୀବନ ବ୍ୟର୍ଥନ ନେବାକୁ ଆଗେଇ ଆସିଛି ।
ବଜୟ ବାବୁଙ୍କର ହେଲେହେଲେ ମନେହୁଏ, ସେ ପେମିତି ଦୟା
ନୁହେଁ । ଦୟାରୂପୀ କୌଣସି ନେତା । ହେଲେ ଅତି ଦୟା
ରଞ୍ଜନ ତାଙ୍କ ନିକଟକୁ କି ଚିଠି ଦେଇଛି ?

ତାଙ୍କ ଅଭିଯାନରୁ ଫେରିବା ପରେ ରଞ୍ଜନ ବୋଧହୁଏ
ନିଜକୁ ପୁଣ୍ୟପୁଣ୍ୟ ଗୋପନ ଅବସ୍ଥାରେ ରଖିଥିଲା । ତାହା କାର୍ଯ୍ୟ
ବ୍ୟସ୍ତ ଆଇ ବଜୟ ବାବୁ ମଧ୍ୟ ତା ସମ୍ପର୍କରେ ଚିନ୍ତା କରିବାକୁ
କିମ୍ବା ଦୃଷ୍ଟି ଦେବାକୁ ଭୁଲି ପାଇଥିଲେ ।

ହଠାତ୍ ଏକଦିନ ପରେ ଦୟା ରଞ୍ଜନ କଥା ମନେ
ପଡ଼ିବାରୁ ବଜୟ ବାବୁଙ୍କ ହୃଦୟ କେଜାଣି କାର୍ଯ୍ୟକ ଆନ୍ଦୋଳନ
ହୋଇ ଉଠିଲା ।

ତରବର ଡୋଇ, ବଜୟ ବାବୁ ଚିଠିଟିକୁ ପଢ଼ିବାକୁ ଆରମ୍ଭ
କଲେ—ଲେଖାଅଛି—

ମାନମୟ ବଜୟ ବାବୁ !

ପ୍ରଣାମ । ଜଣେ ଦୟା ନିକଟରୁ ଚିଠି ପାଇ ଆପଣ
ଯେ ଅବାଧ୍ୟ ହେବେ, ସେ କଥା ମୁଁ ଜାଣେ । କିନ୍ତୁ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତରେ
ଆପଣଙ୍କୁ ନ ଜଣାଇ ରହିବା ମୋ ପକ୍ଷରେ ସମ୍ଭବ ହେଲା ନାହିଁ ।
ତେଣୁ ଲେଖିବା ପାଇଁ ବାଧ୍ୟ ହେଲି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଦେଶରେ ଯେଉଁଭଳି
ସ୍ଥିତିରେ ଯୁଗ୍ମଲୋଚନଙ୍କ ପ୍ରକାଶ ବୃଦ୍ଧି ପାଇଛି ତାହା ଆପଣଙ୍କୁ
ନିଶ୍ଚୟ ଅଜଣା ନ ଥିବ ।

ଆପଣ ଜାଣିଥିବେ, କୋକ୍ଷା ଦଳ ବର୍ତ୍ତମାନ ଏକ ଧରାରେ
ବେଶ୍ ସଜିଯୁ ଡୋଇ ଉଠିଛି । ଏଇ ଦଳ ପାଇଁ ନିଜର ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ
ନିମନ୍ତେ ନରହତ୍ୟା କେବଳ ପିଲୁଖେଳ ମାତ୍ର । ନିଜର ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ପାଇଁ
ଏମାନେ ସବୁକିଛି କରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ । ଅବଶ୍ୟ ଏଇ ଦଳର
କୌଣସି ସଦସ୍ୟଙ୍କୁ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଛୋପାର କରିବା ସମ୍ଭବ ହୋଇ
ପାରିନି । ଆଉ ତାର ମୁଖ୍ୟ ଆଡ଼୍ଡା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ ଜାଣିବାତ' ଦୂରର
କଥା । ସେ ସାହାଯ୍ୟ ଯେଥିପାଇଁ ମୁଁ ନିଜେ ମଧ୍ୟ ଚେଷ୍ଟା
କରିଛି ।

ଓଁ, ଚେଟାଏ କଥା । ହିନ୍ଦ ଦୁଇଦିନ ହେବ, ଏଇ କୋକ୍ଷା
ଦଳରେ କୁଖ୍ୟାତ ଯୁଗ୍ମଲୋଚନ ରବିର୍ଷ ମଧ୍ୟ ଆସି ଉପାଗ ଦେଇଛନ୍ତି ।
ରବିର୍ଷ ଯେ କେତେ ଉତ୍ସାହର ଏବଂ ଧୂର୍ତ୍ତି ବ୍ୟକ୍ତି ସେକଥା
ଆପଣ ଆନୁର୍ଜୀବିକ ପୋଲିସ ଇନ୍‌ସ୍ପେକ୍ଟରୁ ଜାଣି ପାରିବେ । ପ୍ରାୟ
ସବୁଦେଶର ପୋଲିସ ନିକଟରେ ତା ନାମରେ ଡ୍ରାରେଣ୍ଟ ଅଛି ।
ତେଣୁ ଏଭଳି ଜଣେ ବିପଦଜନକ ବ୍ୟକ୍ତିର ଏଠାରେ ଉପସ୍ଥିତି
ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ସୂଚନାଜନକ ।

ଏକ ବଣୁପ ମୁହଁରୁ ମୁଁ ଖବର ପାଇଛି ଆସନ୍ତା ଶନିବାର
 ଦିନ, ଗ୍ରାଣ୍ଡ ହୋଟେଲ୍‌ରେ ଏକ ବସନ୍ତ ପାର୍ଟିର ଆୟୋଜନ କରା
 ହୋଇଛି । ବସୁବାବାଦୁର ଗୋପାଳ ଚୌଧୁରୀଙ୍କ ପୁଅ ସର୍ବଜିତ
 ଆମେରିକାରୁ ଫେରି ଆସିଥିବାରୁ ସେଇ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଏଇ ପାର୍ଟି
 ଦିଆ ହେଉଛି । ସମସ୍ତ ବଡ଼ ଠିକ୍ ନଅଟା । ତେବେ ଏଇ ପାର୍ଟିରେ
 ରବର୍ଟ ମଧ୍ୟ ଉପସ୍ଥିତ ହେଉଛି ବୋଲି ଖବର ମିଳିଛି । ଅବଶ୍ୟ
 କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ, ସେ କଥା ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଜଣା ପଡ଼ିନାହିଁ ।

ସେ ଯାହେଉ, ଆପଣ ଏଇ ସୁଯୋଗ ନଷ୍ଟ କରିବେନି ବୋଲି
 ମୋର ବଣୁପ । ରବିବରରେ ଆପଣଙ୍କ ସହ କର୍ମକ୍ଷେତ୍ରରେ
 ସାକ୍ଷାତ କରିବାର ଆଶା ନେଇ ରହିଲି ।—ଦୟା ରଞ୍ଜନ—

ତେଣୁ ଖୁବ୍ ଜାତରେ ଧରି ବିଜୟ ବାବୁ ପ୍ରିୟ ଦୃଷ୍ଟିରେ
 କରୁଛନ୍ତି ଆଜିକୁ ବୁଝି ରହିଲେ । ତାଙ୍କ ପୁତ୍ର ଅବଲ ଏକ ଫର୍ଣ୍ଣାସ
 ବାହାରି ଆସିଲା । ଦୟା ରଞ୍ଜନ ପ୍ରତି ତାଙ୍କ ମନରେ ସେହିଭଳି
 ଆଦର ହିରୁଣ ହୋଇ ଉଠିଲା । ବିଜୟବାବୁ ଚିନ୍ତା କରିବାକୁ
 ଲାଗିଲେ । ଆଜି ଶନିବାର । ତା'ହେଲେ ଗ୍ରାଣ୍ଡ ହୋଟେଲ୍‌ରେ
 ଆଜି ସବୁ ବଡ଼ାଦୁରଙ୍କ ପାର୍ଟି । ବିଜୟ ବାବୁ ଚଞ୍ଚଳ ହୋଇ
 ଉଠିଲେ । ଏତିକିବେଳେ ଟେଲିଫୋନ ଚିତ୍କାର କରି ଉଠିଲା ।

ହି...ହି...ହି...

ବିଜୟ ବାବୁ ଡାହାଣ ହାତ ବଡ଼ାଇ ରିସିଭର ଉଠାଇ
 ଆଣିଲେ ।—ହଲୋ !

ଅପର ପଟରୁ କନ୍ଦାର ମନ୍ତ୍ରୀର ଶ୍ରେଣୀ ଆସିଲା । ଶୁଣିବା
 ମାତ୍ରେ ଚମକି ଉଠିଲେ ବିଜୟ ବାବୁ । ଏଇ ଜଣ ଅଭାଜି
 ସାହେବଙ୍କର ।

ବିଜୟ ବାବୁ ନମ୍ର କଣ୍ଠରେ କହିଲେ—ଶେ ହୋଇଛି ସାର !
 ଆପଣ ଯେମିତି ଚିନ୍ତା ପ୍ରବାହକୁ ମନେ ହେଉଛି ।

ଅଇ:କ: ପାହେବକ କଣ୍ଠ ଶୁଣାଲେ—ଆପଣଙ୍କ ପହୁଡ଼
ଜନ୍ମର ଦରକାର ବିଜୟ ବାବୁ ! ଯେତେବେଳେ ସମ୍ଭବ ଆପଣ
ମୋତେ ଆସି ଦେଖା କରନ୍ତୁ । ସାକ୍ଷୀରେ ପରୁ ଜାଣି ପାରିବେ ।

କନ୍ଦୁସାର ଅଇ:କ: ପାହେବ ରସିଭର ରଖିଦେଲେ ।
ଯୋଗାଯୋଗ ହୁଏ ନାହିଁ । ବିଜୟ ବାବୁ ଶ୍ରୀରାମ ରଖିଦେଇ ଚିନ୍ତା
କରାବାକୁ ଲାଗିଲେ । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ! ଅଇ: କ: ପାହେବକର ତାଙ୍କ
ନିକଟରେ ଏମିତି ଆଉ ଜନ୍ମର ଅଲୋଚନା କଣ ଥାଇପାରେ ?

ସେ ପାହେବ, ତାଙ୍କୁ ଏଇ ପକ୍ଷେ ପକ୍ଷେ ବାହାରିବାକୁ
ହେବ । ବିଜୟ ବାବୁ ଉଠି ଠିଆହେଲେ । ହାତରେ ଆଉ ସମସ୍ତ
ମଧ୍ୟ ଅଳ୍ପ, ବିଳମ୍ବ କଲେ ଚଳିବନି । ଦଶମିନିହ ମଧ୍ୟରେ ନିଜକୁ
ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିନେଇ ବିଜୟବାବୁ ବାହାରି ଆସିଲେ ବାହାରିକୁ ।

ମାତ୍ର ଉଇଁନ୍ସନର ଦରଜା ନିକଟରେ ପହଞ୍ଚିବା ମାତ୍ରେ
ଅବାଧ ହେଲେ ସେ । ଦରଜା ଦେହରେ ଗୋଟାଏ ଶାଶ୍ୱତ ଧାର
ବଢ଼ିଲା, ହୁଏ ବିଷ ହୋଇଛି । ହୁଏର ଠିକ୍ ତଳେ ଶୁଣିହୋଇ
ରହୁଛି ଶକ୍ତି ଏ ଲାଲ୍ ରଙ୍ଗର କାଗଜ ।

ହାତରେ ରୁମାଲ ଗୁଡାଇନେଇ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସାବଧାନତା
ପଦକାରେ ବିଜୟ ବାବୁ ଦରଜା ଦେହରୁ ହୁଏଟିକୁ ଟାଣିଆଣିଲେ ।
ହୁଏଟିକୁ ଟେବୁଲ ଉପରେ ରଖି କାଗଜ ଶକ୍ତିକୁ ଖୋଲି ଦେଖିଲେ
ଶକ୍ତି ଏ ଉଠି ।

ଠିକି ତାଙ୍କର ନିକଟକୁ ହିଁ ଲେଖା ହୋଇଛି । ଲାଲ୍ ରଙ୍ଗର
କାଗଜ ଉପର ଆଡ଼କୁ ରହିଛି ଦୁଇଟି ଉପକର ‘କୋବ୍ରା’ର
ହୁଏ । ଟାଇପ କରାହୋଇ ଲେଖା ହୋଇଛି—

ବିଜୟ ବାବୁ !

ଜାଣି ଜାଣି ମରଣ ମୁହଁରେ ପାଦ ଦେଉଛନ୍ତି କାହିଁକି ?
କୋବ୍ରା ଦଳର ବିରୁଦ୍ଧାବରଣ କରିବା ଅର୍ଥ ମୁହଁକୁ ବରଣ କରିବା ।

ମନେଇଛନ୍ତି ଏବଂ ନିଜର ଜୀବନ ସ୍ବପ୍ନାନ୍ତର ଚାହେଁଲେ ଏହି କୋଢ଼ା
ଦଳ ନିଜଟିକୁ ଦୁରେଇ ରହିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରନ୍ତି । ନ ହେଲେ
'କୋଢ଼ା' କାହାକୁ ଖମା କରି ପାରେନା—

—କଚ୍ କୋଢ଼ା—

ଚିଠି ଖଣ୍ଡିକୁ ପଢ଼ିପାରି ବଜୟ ବାବୁ ପକେଟରେ ରଖି
ଦେଲେ ! ଓଠରେ ତାଙ୍କର ଏକ ରହସ୍ୟମୟ ହସ ଶୁଣି ଉଠି
ମିଳାଇ ଗଲା । ମନେ ମନେ ଦୃଢ଼ ନିଶ୍ଚୟ କରିନେଲେ ବଜୟ ବାବୁ ।
ତାପରେ ଦୁଇ ପ୍ରଦରେ ସେ ଆଗେଇ ଆସିଲେ ବାହାରକୁ ।

ପିଆଟ କାର୍ ଏଥର ବଜୟ ବାବୁଙ୍କର ଦସ ହସ ପୂର୍ଣ୍ଣରେ
ପେପରି ଜୀବନ୍ତ ହୋଇ ଉଠିଲା । ଟ୍ରାଫିକର ନିୟମ ଭଙ୍ଗକରି ତାର
ହୁଟି ଚାଲିଲା ଶାର ବେଗରେ ।

ଅଫିସରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିବା ନିମନ୍ତେ ବଜୟ ବାବୁଙ୍କର
ବିଶେଷ ବଳୟ ହେଲା ନାହିଁ । ଟେବୁଲ୍ କୋରରେ କାର ଡାଇରୀ
କରି ଆସିଛନ୍ତି ସେ । ମନ ଭାଗଦାନ୍ତ, ବିବିଧ ଏହି କୋଢ଼ା ଦଳ ।
ଅତ୍ୟନ୍ତ ରହସ୍ୟମୟ ତାର ସହସ୍ୟମାନଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ ।

ବସିତ ହେଲେ ବଜୟ ବାବୁ । ସେ ଯେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହି
କୋଢ଼ା ଦଳ ବନ୍ଧୁକରେ କୌଣସି ପଦକ୍ଷେପ ନେବାକୁ ଯାଉଛନ୍ତି,
ସେ ସମ୍ପର୍କରେ କୋଢ଼ା କଚ୍ ଜାଣିଲା କିପରି ? ତାହେଲେ କଣ
ତାଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟେକ ପଦକ୍ଷେପ ଉପରେ କୋଢ଼ାଦଳ ଶାନ୍ତ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ
ଦୃଷ୍ଟି ରଖିଛନ୍ତି !

ବଜୟ ବାବୁ ଶ୍ଵେତ୍ରାଚ ଉପରେ ଆସି ବୁଲଇ ନେଲେ ।
ପାଣିଟା ବାଜି ପଇଁଲୁକଣ ମିଳିଟ ହେବାକୁ ପାଉଛି । ଅଉ ବଳମ୍ବ
କରିବା ଉଚିତ୍ ନେବନ ।

ଓପାକ୍ ଗ୍ରାସର ଦରଜା ଟେଲ ବଜୟ ବାବୁ ଭିତରେ
ପ୍ରବେଶ କଲେ ।

ଭିତରେ ଷ୍ଟୁଡେନା ମିସ୍ ଗୌପସ୍ତ ବସିଥିଲା । ବଜୟ ବାବୁକୁ
ଦେଖି ସମ୍ମାନ ସମ୍ବଳରେ ଉଠି ଠିଆହୋଇ ସେ । ତା'ପରେ
ଅଭିବାଦନ ଜଣାଇ ନମ୍ର କଣ୍ଠରେ କହିଲା—ସାର୍ ଆପଣଙ୍କୁ
ଅନେକ ସମୟରୁ ଅପେକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି । ଅପେକ୍ଷା ଆସିବା ମାତ୍ରେ
ଦେଖା କରିବାକୁ କହିଛନ୍ତି ।

—ଠିକ୍ ଅଛି ।

ଦରଜା ଟେଲ ବଜୟ ବାବୁ ଭିତରେ ପାଦ ଦେଲେ ।

ଭିତରେ ସମସ୍ତ କୋଠରୀ ଧୁମୁସ୍ତ । ବଜୟ ବାବୁ ପ୍ରଥମେ
ବସିତ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ପରସ୍ପରରେ ସବୁକଥା ବୁଝି ପାରିଲେ ।

ଝରକା ନିକଟରେ ଠିଆହୋଇ କାତ ମଧ୍ୟ ଦେଇ ବାହାରକୁ
ଗୁଡ଼ିକନ୍ତି ସ୍ତମ୍ଭ ଅଇଁ ଜିଃ ସାହେବ । ଗମ୍ଭୀର ମୁଖମଣ୍ଡଳ ।
ଝରକାରେ କ'ଣ ଚନ୍ଦ୍ରା କହୁଛନ୍ତି ଝରକା ଭିତରେ ।

ଓଠ ପାକରେ ଲାଗି ରହିଛି ଦାମୀ ଚୁରୁଟ । ତା' ମଧ୍ୟସ୍ଥ
ଧୂଆଁ ବାହାର ସାଗ କୋଠରୀରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ପାଉଛି ।

ବଜୟ ବାବୁ ଦରଜା ଟେଲ ଭିତରକୁ ଆସିବା ମାତ୍ରେ
ଅଇଁ ଜିଃ ସାହେବ ସେଇଭଳି ଭାବରେ ଠିଆହୋଇ, ମୁହଁ ଦୁଇଇ
ଗମ୍ଭୀର କଣ୍ଠରେ କହିଲେ—ବନ୍ଧୁ ବଜୟ ବାବୁ !

ବଜୟ ବାବୁ କୌଣସି ଉତ୍ତର ନ ଦେଇ ଗୋଟିଏ ଚେୟାର
ଟାଣିଆଣି ବସିଲେ । ପ୍ରାୟ ଚାଷମିନିଟ୍ ସମୟ ଅବସାହିତ
ହୋଇଗଲା ।

ଆଇ: ଜି: ପାହେବ ଏଥର ଡେଇଁ ଆସିଲେ ନିଜ ବେଦ୍ଦାର
ଭିତରକୁ । ଶିମ୍ବାର କଣ୍ଠରେ ଡାକଲେ—ବଜୟ ବାବୁ !

—ବୁଝନ୍ତୁ ସାର୍ ।

—ଆପଣଙ୍କୁ ଏକ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଜରୁରୀ ବସ୍ତୁରେ ଆଲୋଚନା
କରିବା ନିମନ୍ତେ ଡାକିଛି । କାରଣ ଆପଣ ଜାଣନ୍ତି, ଡିପାର୍ଟମେଣ୍ଟ
ମଧ୍ୟରେ ମୁଁ କେବଳେ ଆପଣଙ୍କୁ ହିଁ ଏହି କାର୍ଯ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଯୋଗ୍ୟ
ବୋଲି ମନେକରେ । ତୁଚ୍ଛ, ସେ ପାହେବ...

ବଜୟ ବାବୁ କହିଲେ—ଆପଣ କୁଆ ପ୍ରଶଂସା କରୁଛନ୍ତି
ସାର୍...

ଆଇ: ଜି: ପାହେବ ମୁଁ ତୁ ଡେଇଁଲେ । କହିଲେ—ଏଥର
ତାହେଲେ ଅସଲ କଥାକୁ ଆସିବା । ଆପଣ କୋଟା ଦଳ
ସମ୍ପର୍କରେ ଶୁଣିଛନ୍ତି ?

ବଜୟ ବାବୁ ମୁଣ୍ଡ ଡଳାଇ କହିଲେ—ସାମାନ୍ୟ ଜାଣେ ।
ଆଇ: ଜି: ପାହେବ କହିବାକୁ ଲାଗିଲେ—ଏହି କୋଟା ଦଳ
ପ୍ରକୃତରେ ଏକ ଆନ୍ତର୍ଜାତିକ କୁଖ୍ୟାତ ସୂଚକ ଦଳ । ଏହି
ଦଳର ସଦସ୍ୟମାନେ ଯେମିତି ଧର୍ମ, ଦୁର୍ଭିକ୍ଷ, ସେମାନଙ୍କର
କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ ମଧ୍ୟ ସେଇଭଳି ଭୟଙ୍କର । ସମାନଙ୍କର କୌଣସି
କାର୍ଯ୍ୟ ଅସାଧ୍ୟ ବୋଲି ନାହିଁ । ବଡ଼ଧରଣର ମାବମୁକ ହଂସାମୁକ
କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ, ସୂଚକ, ଲିଙ୍ଗାତ୍ମକ ପ୍ରତ୍ୟେକ କାର୍ଯ୍ୟରେ ସମାନେ
ଦକ୍ଷ । ମୋଟ ଭିତରେ ସମାନେ କୌଣସି ଶତ୍ରୁବଳର ସମ୍ମୁଖ
ବୋଲି ସନ୍ଦେହ କରାଯାଉଛି ।

—କେଉଁ ଗଳ୍ପର ?

ବଜୟ ବାବୁଙ୍କ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ଦେଇ ଆଇ: ଜି: ପାହେବ
କହିଲେ—ସେକଥା ଅମେ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଠିକ୍ ଭାବରେ ଜାଣିପାରୁ-
ନାହିଁ । କେବଳ ସେତିକି ନୁହେଁ, କୋଟା ଦଳ ସମ୍ପର୍କରେ

ଅନ୍ୟ କୌଣସି ପକାର ତଥ୍ୟ ଜାଣିବା କମ୍ କୌଣସି ଜଣେ
ହେଲେ ତଳର ସଦସ୍ୟକୁ ହେତୁର କରିବାକୁ ପୋଲିସ ବାହନ
ସମ୍ପର୍କନୋଇ ପାରିନାହାନ୍ତି । ଏଇଟା ଅତ୍ୟନ୍ତ ସୋରର ବସନ୍ତ ।

ଛୁଡ଼ନ୍ତୁ ଏହି କୋବ୍ରା ତଳର ସେ ସର୍ବାର ସେ ନିଜକୁ
ନୋକ୍ରା କିଞ୍ଚୁ ବୋଲି କହେ । ଲୋକଟାର କେହି ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ
ପ୍ରକୃତ ରୂପ ଦେଖି ପାରିନାହାନ୍ତି । ଅଥଚ ତାର କେବଳ ମାତ୍ର
ଅନୁଦର୍ଶରେ ଏକ ବରଷ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ଏକ ତଳ ପରିଚ୍ଛାଦିତ ହେଉଛି,
ଏଇଟା କିଛି କମ କଥା ନୁହେଁ ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହି କୋବ୍ରା ତଳର କେତେକ ଓଡ଼ିଶାରେ
ଅତ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରବଳ ହୋଇ ଉଠିଛି । ଏ ଅଞ୍ଚଳରେ ଓଡ଼ିଶା ପୋଲିସ
ନିୟୁତ ହୋଇ ସେ ରହିବା ମୁଁ ଆଦୌ ପଦ୍ୟ କରେନା । ତେବେ
କି ମଧ୍ୟରେ ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ଆଉ ଏକ ବରଷ ସମସ୍ୟା ଆସି
ପଡ଼ିବୁ ।

କିନ୍ତୁ ବାବୁ ଅବାକ୍ ହୋଇ ପ୍ରଶ୍ନ କଲେ କଣ ?

ଆଇ. ଜି. ସାହେବ କହିଲେ—ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହି କୋବ୍ରା
ତଳର ବେଦୁଧି ଆସି ପଡ଼ିଛି ଆମର ହୋମ୍ ମିନିଷ୍ଟର ବନ୍ଧୁ
ବାହାଦୁର ଗୋପାଳ ଚନ୍ଦ୍ର କୌସ୍ଠିକ ଉପରେ ।

କିନ୍ତୁ ବାବୁ ତମକି ଉଠିଲେ ।—ମାନେ ?

—କହୁଛି । ଆପଣ ଜାଣିଥିବେ, ବନ୍ଧୁ ବାହାଦୁରଙ୍କର
ଏକମାତ୍ର ପୁଅ ଅବନୀଶ ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମେରିକାରୁ ଫେରି ଆସିଛି ।
ସାଙ୍ଗରେ ତାର ପତ୍ନୀ ଶ୍ରଦ୍ଧା ମଧ୍ୟ ଆସିଛି । ଏଇ ଉପଲକ୍ଷେ ବନ୍ଧୁ
ବାହାଦୁର ଏକ ବରଷ ପାଟିର ଆନ୍ଦୋଳନ କରିଛନ୍ତି ଶ୍ରୀ
ହୋଟେଲରେ । ଆଜି ରାତି ନଅଟାବେଳେ । କିନ୍ତୁ କୋବ୍ରାତଳ
ପକ୍ଷରୁ ହଠାତ୍ ଏକ ତରଫର ଆସି ପଡ଼ିଛି ବନ୍ଧୁ ବାହାଦୁରଙ୍କ
ନିକଟରେ ।

—କଣ ?

—ଯଦି ବାବୁ ବାହାଦୁର ନିଜ ପକ୍ଷରୁ ଶୁଣି ଦେଇ ‘କୋହା’
ବରୁଦରେ ପୋଲିଯି ନିଶ୍ଚୟ ଉଠାଇ ନ ନିଅନ୍ତି ତାହେଲେ
ତାଙ୍କର କେମିତି ପୁରସ୍କାର ଶତାବ୍ଦୀ ସେମାନେ ଅପହରଣ କରି
ନେବେ ଏବଂ କିଛି ନୁହେଁ, ଉପହାର ସ୍ବରୂପ ପଞ୍ଚାଙ୍ଗଦେବେ ତାଙ୍କ
ନିକଟକୁ । ଏଥିରେ ମିଶ୍ରର ମହୋଦୟ ପୁରସ୍କାର ଶାନ୍ତି ପଡ଼ିବୁ ।
ତାହା ଆଜିର ପାଟିରେ ଶତାବ୍ଦୀ ଉପସ୍ଥିତ ଏକାନ୍ତ କାମ୍ୟ ।
ତା ନ ହେଲେ ନିଜର ମାନସମାନ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ତାଙ୍କୁ ଶତସ୍ଥ
ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏଇ ପରିସ୍ଥିତିରେ ବାବୁ ବାହାଦୁରଙ୍କୁ ମୁଁ
କଥାଟାକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୋପନ ରଖିବାକୁ କହିଛି ।

ଜନପଦ ବାବୁ ଫର୍ଦ୍ଦିନାନ୍ଦ ପକାଇଲେ । ତାଙ୍କ ଆଖି ସାମନାରେ
ଶାନ୍ତି ଉଠିଲା ଦୟା ରଞ୍ଜନର ଯେଉଁ ଚିତ୍ତ ଶୁଦ୍ଧିକ । ଏଥିର ତାଙ୍କ
ଆଖି ଆଗରେ ରବିବର ଗ୍ରାଣ୍ଡ ହୋଟେଲରେ ଉପସ୍ଥିତର ବାରଣ
ସ୍ଥଳ ହୋଇ ଉଠିଲା ।

ଆଇ. କି. ସାହେବ କିଛିକ୍ଷଣ ନିରବ ରହି କହିଲେ—
ଆପଣଙ୍କୁ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ଡାକିଛି ଯେକଥା ଜାଣିବା ଲାଗି ଆପଣ ନିଶ୍ଚୟ
ବ୍ୟଗ୍ର ହୋଇ ଉଠିବେଣି । ମୁଁ ଶୁଣୁଛି ଆପଣ ନଦୀକୂଳରେ
ଗ୍ରାଣ୍ଡ ହୋଟେଲକୁ ଯାଆନ୍ତୁ ଏବଂ ଶତା ଉପରେ ଆଖି ରଖନ୍ତୁ !
ଆପଣଙ୍କ ସାହାଯ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଆପଣ ଯେକୌଣସି ଦୁଇଜଣ
ଦାୟିର ସପଲ ଅଧିକାରଙ୍କୁ ସାଙ୍ଗରେ ନେଇଯାଇ ପାରନ୍ତି ।
ତେବେ କଥାଟା ଯେତେଦୂର ଶୁଣୁ ରହିବ ସେତେ ଭଲ ।

ଜନପଦ ବାବୁ ନିରବ ରହିଲେ । କୌଣସି ଉତ୍ତର ଦେଇ
ନାହିଁ । ଗଭୀର ଚିନ୍ତାରେ ନିମଗ୍ନ ହେଲେ ।

ଆଇ: ଜ: ପାହେବ ନରବରେ ରୁହୁଟ୍ରେ କେଇଥିବ ଟାଣ
ଦେଲେ । ତାପରେ ଧୂଆଁ ଛୁଡ଼ି କହିଲେ—ହଁ, ଆଉ ଗୋଟାଏ
କଥା କହିବାକୁ ଭୁଲି ଯାଇଛି ।

ବଜୟ ବାବୁ ମୁଣ୍ଡ ଉଠାଇ ଶୁଣିଲେ । ଆଇ: ଜ: କ ଦୃଷ୍ଟି
ପିରି

—ଆନ୍ତର୍ଜାତୀୟ କୁଖ୍ୟାତ ଫୁଲେର ରବର୍ଟ କୌଣସି
ଉପାୟରେ ଆସି ଏଠାରେ ପହଞ୍ଚି ଯାଇଛି । ଲୋକଟା ଅତ୍ୟନ୍ତ
ଭୟଙ୍କର ପ୍ରକୃତିର । ପୃଥିବୀର ପ୍ରାୟ ସମସ୍ତ ଦେଶର ପୋଲିସ
ନିକଟରେ ତା ନାମରେ ଓଡ଼ିଆରେ ରହିଛି । ଏତେ କଟକଣା
ସତ୍ତ୍ୱେ ସେ ଯେ' କରୁନି ଭାବରେ ଜାଲ ପାଞ୍ଚପୋଟି ଇତ୍ୟାଦି
ନେଇ ଏଠାକୁ ଆସିପାରିଲା ପେକଥା ମୁଁ ବୁଝିପାରୁନି । ଏକ
ଅସମର୍ଥତ ସୂକ୍ଷ୍ମ ପ୍ରକାଶ ପାଇଛି ଯେ ଏଇ ରବର୍ଟ ଏଠାକୁ ଆସି
କୋରା କବ୍ ସହିତ ଯୋଗ ଦେଇଛି । ପଦ ଚାହାଣ୍ଟି ହୋଇଥାଏ
ତାହେଲେ ଆମକୁ ଅନ୍ତର ସଜାଗ ପତର ରହିବାକୁ ହେବ ।

ବଜୟ ବାବୁ ଝରକା ଦେଇ ଶୁଣିଲେ ବାହାରକୁ । କୌଣସି
ଉତ୍ତର ଦେଲେ ନାହିଁ ।

ଆଇ: ଜ: ପାହେବ ପୁନର୍ବାର କହିଲେ—ଆଜ୍ଞା ବର୍ତ୍ତମାନତଃ
ନୀତିରେ ବିଶେଷ ସମୟ ନାହିଁ । ଅପଣ ଏଇ ପାଇଲ ନେଇ
ଯାଆନ୍ତୁ । ବାକିତକ ଏସ୍ତର ପଡ଼ି ବୁଝିବେ । ମୋର ବିଶ୍ୱାସ
ଅପଣଙ୍କ ଉପରେ ଦାୟିତ୍ୱ ଦେଇ ମୁଁ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ହେଲି ।

ବଜୟ ବାବୁ ଉଠି ଠିଆହେଲେ ।

ପାଇଲ୍ ହାତ ବଢ଼ାଇ ନେଉ ନେଉ ନମ୍ର କଣ୍ଠରେ
କହିଲେ—ଆପଣଙ୍କ ବିଶ୍ୱାସ ଶୁନି ହେଲୁଛନ୍ତି କାର୍ଯ୍ୟ ମୁଁ କେବେ
ହେଲେ କରିବିନି ସାର !

ଆଇ. ଜି. ପାହେବ ମୁହଁ ହସି କହିଲେ — ଉଭୟ ସୁ ଶୁଭ୍
ଲକ୍ ।

ଅଭିବାଦନ ଜଣାଇ ବିଜୟ ବାବୁ ବାହାରି ଆସିଲେ
ବାହାରକୁ । ମୁଣ୍ଡରେ ଚାଳର ଚିନ୍ତାର ଜାଲ । କୋହା କଇଁ,
ରବିଟ୍ ଦହ୍ୟ ରଞ୍ଜନ । ସତରେ କଣ ସେ ସଫଳ ହୋଇ
ପାରିବେ ?

ବିଜୟ ବାବୁ ଉଷ୍ମି ଓ ଚା ଆଡ଼େ ଚାହିଁଲେ । ପାତଟା ବାଜି
ପଦର ମିନିଟ୍ । ଚଞ୍ଚଳ ହୋଇ ଉଠିଲେ ସେ । ଦୁଇ ପହରେ
ଆଗେଇ ଗଲେ ନିଜର ପିଆଟ୍ କାର୍ ଆଡ଼କୁ । କେଇ ସେକେଣ୍ଡ
ପରେ ଦେଖାଗଲା କନାରଙ୍ଗର ପିଆଟ୍ ଶକ୍ତି କି ବସ୍ତା ଉପରେ
ଛୁଟି ଚାଲିଛି ଘର ବେଗରେ ।

ଗ୍ରାଣ୍ଡ ହୋଟେଲ । ସହରର ଅତ୍ୟାଧୁନିକ ଏବଂ ସବୁକ୍ଷେତ୍ର
ହୋଟେଲ କହିଲେ ଅତ୍ୟୁକ୍ତି ହେବ ନାହିଁ ।

ହୋଟେଲଟିର କୋଠା ସଂଖ୍ୟା ଦୁଇଶହ । ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ
ହୋଟେଲଟି ଶୀତତାପ ନିୟନ୍ତ୍ରିତ । ଏକ କଥାରେ କହିବାକୁ ଗଲେ
ଉଚ୍ଚ ପ୍ରସ୍ତୁତ ବିଳାସ ବ୍ୟୟନର ଏକ କେନ୍ଦ୍ର । ଅର୍ଥ ବିଜ୍ଞାନପୁରେ
ଏଠାରେ ପବ୍ଲିକ୍ସ୍ ହସ୍ତ କରାଯାଇପାରେ ।

ଅବଶ୍ୟ ଗରବ ଶ୍ରେଣୀୟ ଲୋକମାନଙ୍କର ଏଠାରେ ସ୍ଥାନ
ନାହିଁ । ତେଣୁ ବଳିଷ୍ଠ ବୃଦ୍ଧି ଧନବାନ୍ ବ୍ୟକ୍ତି ତଥା ବିଦେଶାଗତ
ବୃଦ୍ଧି ଅତ୍ୟୁ ଓ ଟୁରଷ୍ଟମାନଙ୍କର ଉଚ୍ଚ ପବ୍ଲିକ୍ସ୍ ଏଠାରେ
ଲାଗି ରହିଛି ।

ରାଣୀ ହେଲେ ଏଇ ହୋଟେଲ ଦେହରେ ଯେପରି ରଜ
ଲଗେ । ଆହୁରି ଲେଉଟମୟ ଆହୁରି ଆକର୍ଷଣୀୟ ହୋଇଉଠେ ତାର
ପ୍ରାକାଶମାନଙ୍କ ନିକଟରେ । ଜୁଆରେ, କାବରେ; କାରୁ ଠାରୁ
ଆରମ୍ଭ କରି ସ୍ବଚ୍ଛ କୋଠରୀ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସବୁ ସରଗରମ ହୋଇ
ଉଠେ ।

ଆଜି ଏଇ ହୋଟେଲକୁ ଆହୁରି ସୁନ୍ଦର ଭାବେ ସଜ୍ଜିତ କରା
ଯାଇଛି । କାରିଗର ଗୁଡ଼ମନ୍ତ୍ରୀ ଶୟ ବାହାଦୁର ଗୋପାଳ ଚୌଧୁରୀଙ୍କ
ପାଟି । ତେଣୁ ହୋଟେଲର ସମସ୍ତ କର୍ମସୂଚକ ଦୁରର କଥା ସ୍ବୟଂ
ମାଲିକ ମଧ୍ୟ ଜେଲ ଓ କାର୍ଯ୍ୟବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ ପଡ଼ିଥିବାର ଲକ୍ଷ୍ୟ
କରାଯାଉଛି ।

ସମୟ ଆଠଟା ବାଜି କୋଡ଼ିଏ ମିନିଟ୍ । ଆଲୋକ
ସୁସଜ୍ଜିତ ଗ୍ରାଣ୍ଡ ହୋଟେଲର ମୁଖ୍ୟ ଦରଜା । ଦରଜା ପାଖରେ
ଠିଆ ହୋଇଛି ହୋଟେଲର ସୁଶିକ୍ଷିତ ଓ ବଶୁତ୍ସ ଦରଓ୍ବାନ ।

ଅତିଥିମାନେ ଜଣ ଜଣ କରି ଆସିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିଛନ୍ତି ।
ସମସ୍ତେ ପ୍ରାୟ ଉଚ୍ଚପଦସ୍ଥ ଅଧିପତି । ହୋଟେଲର କାରୁ ପାର୍ଶ୍ବ
ନିକଟରେ ଅନେକ ଗୁଡ଼ାଏ ମୁଲ୍‌ବାନ କାରୁ ଆସି ଜମି ରଲୁଣି ।

ସବୁ ବାହାଦୁରଙ୍କର ପ୍ରାଇଭେଟ ସେକ୍ରେଟେରି ଡରିନାଗ୍ରାସୁଣ
ଦରଜା ନିକଟରେ ଠିଆହୋଇ ଆଲୋକ ଅତିଥିମାନଙ୍କୁ ଦୃଶ୍ୟ
କରୁଥିଲେ ।

ପ୍ରାୟ ସମସ୍ତେ ଆସି ଗଲେଣି । ଆଉ ବୋଧହୁଏ କାହାର
ଆସିବାର ନାହିଁ । ଏଥର ପାଟି ଆରମ୍ଭ ହେବ । ଏଇଆ ଚିନ୍ତାକରି
ଡରିନାଗ୍ରାସୁଣ ଗୁଲି ଅସିବାକୁ ବାହାରିଥିଲେ । କିନ୍ତୁ...ପାଦ ଦୁଇଟି
ଅଟକିଲେ ।

ହେଣିଲେ ଏଇ ଭରତ ବିଦେଶୀ ଗାଡ଼ି ନିଶେଷରେ ଆସି
ଦରଜା ନିକଟରେ ହେକ୍ କଟିଲ । ନାପରେ ସେହି ଶୀତବାସ

ନିୟୁତ୍ତିତ ଗାଡ଼ି ଭିତରୁ ଓହ୍ଲାଇ ଆସିଲେ ଜଣେ ସୁବେଶ୍ୟାସ
ଆମେରିକାନ ଯୁବକ । ସାଥରେ ଜଣେ ରୂପସୀ ସୁବଞ୍ଚ । ତମଜାର
ତେହେରା ଭିତରୁ ଉଠିଲେ । ଦେଖିଲେ ଆଖି ଯେଉଁଠିବାକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ
ହୁଏନା ।

ଇତି ମଧ୍ୟରେ ହରିନାଗପୁଣି ଆଖି ପତ୍ତପାରିଥିଲା କାର୍
ଦେହରେ ଅଳିତ ବଦେଶୀ ଦୁତାବାସର ଛାତ୍ର ଭିତରେ । କାରୁଟି
ଆମେରିକାନ ଦୁତାବାସର ଏବଂ ଏଇ ଯୋଡ଼ି ଯେ ଆମେରିକାନ
ଦୁତାବାସର ଭିତପଦସ୍ଥ ଅଧିକାରୀ ସେକଥା ବୁଝିବା ନିମନ୍ତେ
ହରିନାଗପୁଣିଙ୍କର ଆଖି ବଳମ୍ବ ହେଲା ନାହିଁ ।

ସେ ମୁହଁରେ ହସ ସୁଟାଇ ଧାଇଁ ଆସିଲେ ଏଇ ଯୁବକ
ସୁବଞ୍ଚଙ୍କ ପାଖକୁ । ସେମାନଙ୍କୁ ସଂସନ୍ଧାନେ ପାଣ୍ଡେଟି ଆଖିରେ ହଲ୍
ଭିତରକୁ ।

ଯୁବକ ଆମେରିକାନ ଦୁତାବାସର ପାଷ୍ଟ ସେକ୍ରେଟେରୀ
ଡେଭିଡ୍ ବ୍ରାଉନ୍ ଏବଂ ସୁବଞ୍ଚ ଜଣକ ତାଙ୍କର ସହ୍ୟ ବିବାହିତା
ପତ୍ନୀ ରୋଜି ବ୍ରାଉନ୍ ।

ଡେଭିଡ୍ ଏବଂ ରୋଜି ଭିତରୁ, ହରିନାଗପୁଣିଙ୍କ ପଛେ ପଛେ
ଆସି ହଲ୍ ମଧ୍ୟରେ ଉପସ୍ଥିତ ହେଲେ । ହଲ୍‌ର ଦରଜା ନିକଟରେ
ଠିଆହୋଇ ଅରେ ଗାଡ଼ି ଏବଂ ସର୍ବତ୍ର ଦୃଷ୍ଟି ସୁରାଇ ଆଣିଲେ ହଲ୍
ଭିତରେ । ସ୍ବାସ୍ଥ ପରୀକ୍ଷା କରି ପାଖାପାଖି ଅଳ୍ପ ହଲ୍ ମଧ୍ୟରେ
ଉପସ୍ଥିତ ଅଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ନାଗଙ୍କ ପକ୍ଷୀ ସ୍ବାସ୍ଥ
ଅବେଶକୁ ବେଶୀ । ପାଟି ବୋଧହୁଏ ଏଥର ଆରମ୍ଭ ହେବ ।

ସ୍ବାସ୍ଥବାଦୀଦ୍ବୟ ଏବଂ ତାଙ୍କର ପୁଅ ଓ ପୁଅବଧୂ ସମସ୍ତେ
ସାମନାରେ ଏକ ସୁସଜ୍ଜିତ ସୋଫା ଉପରେ ବସିଛନ୍ତି । ଅଳ୍ପ-
ମାତ୍ରକ ମଧ୍ୟରୁ ସମସ୍ତେ ସ୍ବାସ୍ଥ ପଡ଼ିରର ମାନ୍ୟଗଣ ବ୍ୟକ୍ତି ।

ଡେଭିଡ୍ ଆସି ଏଥର ଆସି ଯିବ ହେଲେ ଶୁଦ୍ଧବାଦୀଦ୍ୱାରକ
ପୁରବଧୁ ଶତା ଉପରେ । ବସୁଧ ପରିଣି ଛବିଶି ବର୍ଷ ଉପରେ ।
ଦେଖିବାକୁ ସାମାନ୍ୟ ସୁନ୍ଦର, ଦୁଶିଷିତା । ଶତାର ଗଳା ଉପରେ
ଆସି ପଡ଼ିବାକ୍ଷଣି ଚମକ ଉଠିଲା ଡେଭିଡ୍ । ଯକ ବରଷ ଲକେଟ
ଥୁବା ହସ ହାର । ଅଲେକ ପଡ଼ି ଜଳ ଉଠୁଛି ଯେମିତି ।

ମୁହୂର୍ତ୍ତକ ନିମନ୍ତେ ଡେଭିଡ୍ ଆସିରେ ଏକ ବିଶେଷ ଶବ୍ଦ ପୁଟି
ଉଠି ଗୁନବାର ମିଳାଇଲେ ।

ଶୁଦ୍ଧବାଦୀଦ୍ୱାରକ ନିକଟରୁ ଟିକିଏ ଦୂରରେ ଠିଆହୋଇ
ଜଣେ ବୃଦ୍ଧ ସିଂଗାରେଟ୍ ଟାଣୁଛନ୍ତି । ମଝିରେ ମଝିରେ ବସୁତ
ହୋଇ ଶୁଦ୍ଧ ଛନ୍ତି ଏଣେତେଣେ, ଦୁଏତ ପାଟିର ବଳମ୍ବ ନିମନ୍ତେ ।
ବୃଦ୍ଧକ ମୁହଁରେ ଦନ ଦାଢ଼ୀ ନା, ଦେହରେ ଦାମୀ ପୁଟ୍ ।
ଆଖିରେ ଚଷମା ।

କନ୍ତୁ...

ନା, ଡେଭିଡ୍ ଚାହିଁବା ନିମନ୍ତେ କୌଣସି ଅସୁବିଧା
ହେଲ ନାହିଁ । ଏହି ବୃଦ୍ଧଜଣକ ଆଉ କେହି ବୁଝନ୍ତି । ବୃଦ୍ଧର
ଛତୁବେଶରେ ବିଶ୍ୱାସ ଗୋଇଦା ଅସିସର ବିଜୟ ବାବୁ ।
ଚାହେଲେ... ଡେଭିଡ୍ ଓଠରେ ଏକ ରହସ୍ୟମୟ ହସ ପୁଟି-
ଉଠିଲା । ବିଜୟ ବାବୁ ଚାହେଲେ ଯଥା ସମୟରେ ଆସି ପହଞ୍ଚି
ଯାଇଛନ୍ତି ।

ଡେଭିଡ୍ ଏଥର କଣେଇ ଶୁଣିଲା ଶେର ଆଡ଼କୁ । ଶେର
ଇତିମଧ୍ୟରେ ହଲ୍ରେ ଉପସ୍ଥିତ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ମହକାମାନଙ୍କ ସହିତ
ନିଜକୁ ବେଶ୍ ଭଲ ଭାବରେ ମିଶାଇ ନେଇଛି । ସମସ୍ତେ ଆକାଶ
ଆଲୋଚନାରେ ନିମଗ୍ନ ।

ତେଜସ୍ବ ଅରେ ନିଜର ଉନ୍ନତ୍ୱ ଉପରେ ଦୃଷ୍ଟି ଦୂରକୁ
ଆଣିଲା । ତାପରେ ଆଜି ଥରେ ଶୁଣିଲା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ।
ନା, ତା ଉପରେ କାହାର ହେଲେ ନଜର ନାହିଁ । ମନେ ମନେ
ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ହେଲା ସେ ।

ପାଟି ଏଥର ଆରମ୍ଭ ହେବ । ସମସ୍ତେ ଆସି ହଲ୍ ମଧ୍ୟସ୍ଥିତ
ଏକ ସୁସଜ୍ଜିତ ସ୍ଥାନରେ ଉପସ୍ଥିତ ହେଲେ । ଅର୍ଦ୍ଧଶତାବ୍ଦୀର ମଧୁର
ମୁହୂର୍ତ୍ତ । ତା ସହିତ ହସ ଖୁସି, କଳରବ । କଣିକା ଚନ୍ଦ୍ରକର
ଟୁ ଟା ଶବ୍ଦ । ବାତାବରଣରେ ମହତ୍ତ୍ୱର ବସନ୍ତ ଶବ୍ଦ । ଉପସ୍ଥିତ
ଅତିଥି ଦୃଢ଼ ସମସ୍ତେ ପାନରତ ।

ବିଜୟ ବାବୁ ଗୋଟିଏ ସ୍ଥାନରେ ଠିଆହୋଇ ରହି ପାରିଲେ
ନାହିଁ । ଅରୋଗି ଗ୍ରାସ ହାତରେ ଧରି ସେ ହଲ୍ ମଧ୍ୟରେ ଏଣେ
ତେଣେ ଦୂର କଣ ଯେପରି ଦେଖିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲେ । ତେବେ
ମୁଖ୍ୟତଃ ତାଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟି ଗୟା ବାହାଦୁରଙ୍କ ପୁଅଙ୍କୁ ଘାଟି
ଉପରେ ହିଁ ନିବନ୍ଧ ।

କେଉଁଠାରେ ହେଲେ କୌଣସି ପ୍ରକାର ଗୋଳମାଳ ବା
ବିପଦ ଆଶଙ୍କା ବିଜୟ ବାବୁ ଅନୁଭବ କରି ପାରିଲେ ନାହିଁ ।
ପାଟିରେ ଉପସ୍ଥିତ ଅତିଥିମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ସନ୍ଦେହ କରିବା ଭଳି
କାହାଣୀକୁ ମଧ୍ୟ ସେ ଦେଖିବାକୁ ପାରିଲେ ନାହିଁ । ବିଜୟ ବାବୁ
ଏଥର ନିଃସନ୍ଦେହ ହୋଇ ପାଟିର ମଧ୍ୟସ୍ଥାନକୁ ଆସିଲେ ଆସିଲେ ।

କିନ୍ତୁ ଗୟା ବାହାଦୁରଙ୍କ ନିକଟରେ ପହଞ୍ଚିବା ପୂର୍ବରୁ ତାଙ୍କ
ଆଗରେ ଆସି ଜଣେ ବେହେରା ଠିଆ ହେଲା । ମନେ ହେଲା
ବେହେରାଟି ତରତର ହୋଇ ଆସିଛି ଧର୍ମପଇଁ ହୋଇ ।

ବିଜୟ ବାବୁଙ୍କ ସାମନାରେ ଠିଆହୋଇ ବେହେରାଟି କୁଣ୍ଡା
ଅଥଚ ନମ୍ର କଣ୍ଠରେ କହିଲା—ସାର !

ଅବାକ ହେଲେ ବିଜୟ ବାବୁ—କଣ ?

ଆପଣଙ୍କର ଫୋନ୍ ଆସିଛି, ଆଇ. କି ପାହେବଙ୍କର ।

ବିଜୟ ବାବୁ ଆହୁର ବସିବେ ଦେଲେ । ଆଇ. କି. ପାହେବ-
ଙ୍କର ହଠାତ୍ ଏଠାକୁ ଏମିତି ଫୋନ୍ କରିବାର କଣ ଦରକାର
ପଡ଼ିଲା । ସେ ପାହେବ ଏସବୁ ଚିନ୍ତା କରିବାର ଅବକାଶ ମଧ୍ୟ ସେ
ପାଇ ପାରିଲେ ନାହିଁ । ସମ୍ଭାବ୍ୟ ଜଣାଇ ଦେଇ ବେହେରା ଇତି
ମଧ୍ୟରେ ଚାଲି ପାଇଛି ।

ବିଜୟ ବାବୁ ହସ୍ତଭରା ମନରେ ଦୁଃଖପରେ ଆସେଇ
ଗଲେ କାହିଁକିର ଆଡ଼କୁ । ସେଇଠାରେ ହିଁ ଫୋନ୍ ରହୁଛି ।

ଆଉ ଠିକ୍ ସେଇ ସମୟରେ...ତମକ ଉଠିଲେ ବିଜୟବାବୁ ।
ହଲ୍‌ର ସମସ୍ତ ଅଲୋକ ହଠାତ୍ ଲଭିଲେ । ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀଙ୍କର ଛାଇଗଲା
ଗାତ ଅଜକାର । ପର ପଟ୍ଟରେ ହଲ୍ ମଧ୍ୟରେ ଉପସ୍ଥିତ ଅତିଥି-
ମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କେହି କେହି ପାଟି କରି ଉଠିଲେ ।

ସବୁ ବାହାଦୁରଙ୍କର ଗର୍ବର କଣ ଶୁଣାଗଲା—ପିନ୍ ।
ଆପଣମାନେ ଦୟାକରି ରୁପ୍ତରୁପ ବଦଳୁ । ଅଧିକାଂଶ ହେବାର
କିଛି ନାହିଁ । ଲଭଟ୍ ବର୍ତ୍ତମାନ ଚାଲି ଆସିବ ।

କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କର କଣ ସ୍ଵରକୁ ତପାଇ ଦେଇ ହଲ୍ ମଧ୍ୟରେ
ଆଉ ଏକ ନାସା କଣ୍ଠର ଚିତ୍କାର ଗୁଞ୍ଜି ଉଠିଲା । ସେଇ କଣ୍ଠସ୍ଵର
ସବୁ ବାହାଦୁରଙ୍କ ପ୍ରସବଧୁ ସାତା ବ୍ୟଗତ ଅନ୍ୟ କାହାର ନୁହେଁ ।

ବିଜୟ ବାବୁ ଯେପରି ବିଦ୍ୟୁତ୍ ପ୍ରଣ ପାଇଲେ । ତତ୍କାଳ ହୋଇ
ଉଠିଲେ ସେ । ମୁହୂର୍ତ୍ତ ମଧ୍ୟରେ ତାଙ୍କ ହାତରେ ଟେଲିଫୋନ୍
ଏକ କ୍ଷୁଦ୍ର ଶ୍ଵେତାଳୀ ରିଭଲ୍‌ଭର । ବିଜୟ ବାବୁ ରିଭଲ୍‌ଭର
ହସ୍ତରେ ଫେରିପଡ଼ି ଆସେଇବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲେ ।

ବେଶ୍ ଭଡ଼ । ଦୌଡ଼ାଦୌଡ଼ ଆରମ୍ଭ ହୋଇ ଚଲଣି ।
ପ୍ରତ୍ୟେକ ଏଇ ଅବକାର ମଧ୍ୟରେ ନିଜକୁ ଜୌଣସି ଏକ ସୂରାସିତ
ସ୍ଥାନରେ ପହଞ୍ଚାଇ ଦେବା ନିମନ୍ତେ ବ୍ୟସ୍ତ ।

ଜୌଣସି ପ୍ରକାରେ ଭଡ଼ ଠେଲ ଠେଲ ବଜସ୍ବ ବାବୁ ଚିତ୍ତାର
ଶୁଣା ପାଉଥିବା ସ୍ଥାନକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟକରି ବୁଟି ଚାଲିଲେ । କିନ୍ତୁ ସେହି
ସମୟରେ ଅବକାର ମଧ୍ୟରେ ଆଉ ଏକ ଘଟଣା ଘଟିଗଲା ।
ବଜସ୍ବ ବାବୁଙ୍କ ପାଦ ଦୁଇଟି ଅଗୁନଳ ଭାବେ ଅମିଶଲା ।

ନିଜର କାନ୍ଧ ଉପରେ କାହାର ଶକ୍ତି ହସ୍ତର କଠିନ ଶ୍ବପ
ଅନୁଭବ କଲେ ସେ । ଚାହିଁବା ପୂର୍ବରୁ ତାଙ୍କ ଡାକରେ ବାଜିଲା
ଏକ ମନ୍ତ୍ରୀର କଣ୍ଠସ୍ବର—ବୁଝିପାରି ଠିଆହୋଇ ରହନ୍ତୁ ବଜସ୍ବ-
ବାବୁ ! ମୋ ହାତରେ ଉତ୍ତରାଧିପତି ରହିଛି, ସେକଥା ନିଶ୍ଚୟ ବୁଝି
ଥିବେ । ତେଣୁ ଅପଥା ମୁହଁ ବରଣ କରିବେ କାହିଁକି ?

ବଜସ୍ବ ବାବୁ ନିରୁପାୟ ।

ଅନ୍ୟ କିଛି ଚିନ୍ତା କରିବା ପୂର୍ବରୁ ଆତତାୟୀ ଜଣେ ତାଙ୍କ
ହାତରୁ ଉତ୍ତରାଧିପତି ଛଡ଼ାଇ ନେଇଗଲା । ତାପରେ ତାଙ୍କୁ ଧୀରେ
ଧୀରେ ଟାଣି ଆଣିଲା ଗୋଟାଏ ପାଖକୁ । ବଜସ୍ବ ବାବୁ ଆଉ କିଛି
ବୁଝିବା ପୂର୍ବରୁ ଏକ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଉତ୍ତରାଧିପତି ବଟ୍ ଆସି ବାଜିଲା
ତାଙ୍କ ମୁଣ୍ଡରେ । ଅଚେତନ ହୋଇ ସେ ଭଲ ପଡ଼ିଲେ ।

କାଳ ବିଳମ୍ବ ନ ନ କର ଆତତାୟୀ ଦୁଇ ହାତରେ ତାଙ୍କୁ
ତୋଳିନେଇ ଗୋଟାଏ ସୋଫା ଉପରେ ଶୁଆଇଦେଲା ।

ଅବକାର ମଧ୍ୟରେ ଏହି ଘଟଣା ଘଟିବା ନିମନ୍ତେ ପ୍ରାୟ
ଦୁଇମିନିଟରୁ ଅଧିକ ସମୟ ଲାଗିଲା ନାହିଁ । ବଜସ୍ବ ବାବୁଙ୍କ
ମୁଣ୍ଡରେ ଆଘାତ କରି ଆତତାୟୀ ସ୍ବଳ୍ପ ପଦରେ ବୁଟି ଚାଲିଲା
ସଦର ଦରଜା ଆଡ଼କୁ । ଭଡ଼ ଠେଲ ଠେଲ ସେ ଜୌଣସି ପ୍ରକାରେ
ବାହାରେ ଆସି ପଡ଼ିଥିଲା ।

ତାପରେ ଏକ ପ୍ରକାର ଦଉଡ଼ି ଦଉଡ଼ି ସେ ଉପସ୍ଥିତ ହେଲା ଏକ କାରୁ ନିକଟରେ । ସେଇ ଶୀତତାପ ନିୟନ୍ତ୍ରିତ କାରୁଟି ଆମେରିକାନ ଦୁତାବାସର । ଅତୀତାତ୍ମୀ ଆଉ କାଳ ବିଳମ୍ବ ନ କରି କାରୁର ଲବ୍ ଖୋଲି ଡ୍ରାଇଭଂ ସିଟ୍‌ରେ ଆସି ବସି ପଡ଼ିଲା । ତାପରେ କାରୁସ୍ଥାଟି ହୋଇ ଛୁଟି ଚାଲିଲା ବାହାରକୁ । ସାର ହୋଟେଲ ଡ୍ରବ୍ ରହିଛି ଅନ୍ଧକାର ମଧ୍ୟରେ । କେଣୁ ଏ ଘଟଣା ପ୍ରାୟ କାହାର ଆଖିରେ ପଡ଼ିନାହିଁ ।

କାରୁ ଆସି ହୋଟେଲ ପଛରେ ଥିବା ଏକ ଛୋଟ ପ୍ରାଚୀର ନିକଟରେ ଅଟକିଗଲା ।

ହୋଟେଲଟି ଅନ୍ଧକାର ମଧ୍ୟରେ ଡ୍ରବ୍ ରହିଛି ।

ଦେଖାଗଲା ହୋଟେଲର ପଛପାଖ ଦଉଜା ଦେଇ କେହି ଜଣେ ଦୁର ପଡ଼ରେ ବାହାରକୁ ବାହାରି ଆସିଲା । କାନ୍ଧ ଉପରେ ତାର କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟର ଅବତେନ ଦେହ । ଆଗନ୍ତୁକ ଦୁର ପଡ଼ରେ ଆଗେଇ ଆସି ପ୍ରାଚୀର ନିକଟରେ ପହଞ୍ଚିଲା । ତାପରେ ସେହି ଅବତେନ ମନୁଷ୍ୟକୁ ତାଙ୍କ ଉପରେ ନେଇ ଅବଲମ୍ବନା ସମେତ ପ୍ରାଚୀର କୁଦିପଡ଼ିଲା । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ! ଲୋକଟି ଯେପରି ଏପରି କାର୍ଯ୍ୟରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଭ୍ୟାସ ଭଳି ମନେହେଲା ।

ଅନ୍ଧକାର ମଧ୍ୟରେ ଚମକ ଉଠିଲା ଲୋକଟିର ଆଖି ଦୁଇଟି । ପରର୍ଚ୍ଚ ଏବଂ ଶାନ୍ତି ଦୃଷ୍ଟି ସେ ଆଗରେ ପଛରେ ଦୂରଇ ଆସିଲା । ଆମେରିକାନ ଦୁତାବାସର ସେହି କାରୁଟି ରହିଛି ଆଗରେ । ଲୋକଟି ସେଇ ଆଡ଼କୁ ଆଗେଇଗଲା ।

ଅଳ୍ପ କେଇ ସେକେଣ୍ଡ ମଧ୍ୟରେ କାରୁ ନିକଟରେ ପହଞ୍ଚିଗଲା ସେ । କାରୁର ଦଉଜା ଖୋଲି ହୋଇ ରହିଛି ।

ଲୋକଟି ଆଗେଇ ଆସି କାରୁର ପଛ ପିଟ୍ରେ ମନୁଷ୍ୟଟିକୁ ଶୁଆଇ ଦେଲା । ତାପରେ ଦରଜା ବନ୍ଦକରି ନିଜେ ଆସି ବସିଲା ଆଉ ପିଟ୍ରେ ।

ଆଗରୁ ଡ୍ରାଇଭିଂ ପିଟ୍ରେ ବସିଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ତଟଳ ହୋଇ ଉଠିଲା । ଗୁପ୍ତା କଣ୍ଠରେ ସେ କହିଲା—ଓ: କେ ?

ଆଗରୁକ ମୁହଁ ଫସି କହିଲା—ରବର୍ଟ କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟରେ କେବେହେଲେ ବିପଳ ହୁଏନା ମିସ୍ ହେଲ ! କାରୁ ସ୍ଥାଟ୍ କର ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ବୁଝିହେଲା କାରୁର ଗୁଳକ ଆସନରେ ବସିଥିବା ଲୋକଟି ଗୋଟି ବ୍ରାଉନ ବ୍ୟାଗର ଅନ୍ୟ କେହି ନୁହେଁ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଲୋକଟି ରବର୍ଟ ।

ପ୍ରକୃତରେ କୋଗ୍ରା ଦଳର ରବର୍ଟ ଏବଂ ହେଲି ଆମେରିକାନ୍ ଦୁତାବାସର ପାଷ୍ଟ ସେକ୍ରେଟେରୀ ଏବଂ ତାଙ୍କର ପତ୍ନୀର ଛତ୍ର-ବେଶରେ ଏଠାରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଲେ ନିଜର ବାର୍ଯ୍ୟ ହାସଲ ନିମନ୍ତେ । ପଛ ପିଟ୍ରେ ଅବତେନ ଅବସ୍ଥାରେ ପଡ଼ିଥିବା ଯୁବତୀ ଜଣେ ଗୁଡ଼ମନ୍ତ୍ରୀ ଗୁପ୍ତବାହୀନୀର ସାହେବଙ୍କ ପୁଅବଧୂ ଶ୍ରୀମାତ ବ୍ୟାଗର ଅନ୍ୟ କେହି ନୁହେଁ ।

ଜିଜ୍ଞାସା ବାବୁକୁ ଆଗାତ ଦେଇ ହୋଟେଲ ସାମନାରୁ କାରୁକୁ ଶୋକି ଶ୍ଵି ନେଇ ଆସିଥିଲା ଏଠିକ ଏବଂ ରବର୍ଟ ଓରଫା ଡେଭିଡ୍ , ଶତାବ୍ଦି ଅପହରଣ କରି ଏଠାକୁ ଆସିଛି ।

କାରୁ ସ୍ଥାଟ୍ ହେଲା । ତାପରେ ଶ୍ରୀ ବେଶରେ ଗଲଗୁଡ଼ା ଅପହରଣ କରି ଦୌଡ଼ିବାକୁ ଲାଗିଲା ମୁଖ୍ୟ ଗୁପ୍ତା ଭିତରେ ।

ରାତି ବୋଧହୁଏ ଗୋଟାକରୁ କିଛି ଅଧିକ ହେବ ।
କୋଡ଼ଲ ପାଗ ସେହୁଭଳି ଲାଗି ରହିଛି । ମଝିରେ ମଝିରେ
ଅନ୍ଧାର ଲେଖାଏଁ ବର୍ଷା ହୋଇଯିବା ପଳରେ ଥଣ୍ଡା ଆହୁରି ବହୁ
ପରିମାଣରେ ବୃଦ୍ଧି ପାଇଛି ।

ଗୁଆବାଟ ଅନେକ ପୁରୁ ନିର୍ଜନ ହୋଇ ପାରିଛି । ତାଛଡ଼ା
ଏଭଳି ଦୁର୍ଯ୍ୟୋମେୟ ରାତିରେ ଗୋଟାଏବେଳେ କିଏ ବା' ଆଉ
କାହିଁକି ବାହାରକୁ ବାହାରନା !

କିନ୍ତୁ ଦେଖାଗଲା ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ଦୁଇ ପଟରେ ବସି । ଉପର
ଦେଇ ଅଗେଇ ଚାଲିଛି । ଲୋକଟି ଉଦ୍‌ଯୋଗୀ । ଦେହରେ 'ଗାଡ଼
ଲୋ ରଙ୍ଗର ଲକ୍ଷ୍‌କୋଟ । ମୁଣ୍ଡରେ ଫେଲଟହ୍ୟାଟ୍ ଝୁଲି ଆସିଛି
କପାଳର ଅନେକ ଉପରକୁ ।

ଏକ କଥାରେ କହିବାକୁ ଲେଖି ନିଜର ସାରା ଦେହକୁ
ରେମ ପୋଷାକ-ମଧ୍ୟରେ ସେ ଡାକି ରଖିଛି । ଦେଖିଲେ ଚିହ୍ନି
ପାରିବାର ଉପାୟ ନାହିଁ । ଲୋକଟି ମଝିରେ ମଝିରେ ମୁଣ୍ଡଟେକି
ବସି ଧାରରେ ଥିବା ଏଇ ଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ଆଖି ଘୁରାଇ ଅଧିକ୍ଷି ।
ତାପରେ ପୁନର୍ବାର ଅଗେଇ ଚାଲିଛି ଦୁଇ ପଟରେ ।

ଏକ ସମୟରେ ଏକ ଲେଖିକା ନିକଟରେ ପହଞ୍ଚି ଲୋକଟିର
ପାଦ ଦୁଇଟି ଥମିଲେ । ଥରେ ମୁହଁ ଘୁରାଇ ସେ ପଛକୁ ଚାହିଁଲା ।

ନା, କେହି କୁଆଡ଼େ ନାହାନ୍ତି । ପଥର ଗଳି ଭିତରେ
ସୁବେଶି କଲା ସେ । ଗଳି ଭିତର ଅନ୍ଧକାର । ନିର୍ଜନ ଗଳି
ବସି । ଲୋକଟିର ଚାଲିରୁ ଜଣାଦେଲା ଗୁଆଟିର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅଂଶ
ହେଉଛି ତା ନିକଟରେ ଭଲ ଭାବରେ ପରିଚିତ । ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟରେ

ସେହି ଗାଡ଼ ଅଢ଼ିକାର ମଧ୍ୟରେ ଆଗରୁ ଶୁଣିଲୁ ଲୋକଟି । ପ୍ରାୟ
ଛଅ ସାତ ମିନିଟ୍ ପରି ସେ ଶୁଣିବା ପରେ ଏକ ସ୍ଥାନରେ
ଅଟକି ଗଲା । ସାମନାରେ ଏକ ଶୁଳଭର ।

ଦରଜା ଅବସ୍ଥା ଦେଖିଲେ ମନେହୁଏ ଯେ କୌଣସି
ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଦରଜା ମାଟି ଉପରେ ତଳପଡ଼ିବ । ଅତଏବ ସେତକ
ଦେଖିବା ପରେ ଯେ କେହି ବୃହତ୍ ମାଲିକଙ୍କର ଦୁର୍ଦ୍ଦଶା ସମ୍ପର୍କରେ
ଧାରଣା ଲାଭ କରିପାରିବ । ସେହି ଶୁଳଭର ସାମନାରେ ଲୋକଟି
ଆସି ଅଟକି ଗଲା । କେହି କୁଆଡ଼େ ନାହାନ୍ତି । ବାରଣ୍ଡା ଉପରକୁ
ଉଠିଆସିଲା ଲୋକଟି ।

ଦରଜା ଠକ୍ ଠକ୍ କରୁଥିଲା ଲାଗିଲା । ଥରେ, ଦୁଇଥର,
ସାକେତକ ଶବ୍ଦ । ତା'ପରେ ସବୁ ଚୁପ୍‌ସୁପ୍ । ନୀରବରେ ଠିଆ
ହୋଇ ଆଗକୁ ।

ହଠାତ୍ ଦରଜାର ଏକ ଅଂଶ ଗୋଟାଏ ଡବା ଖୋଲିଲୁକ
ଦେଖାଗଲା ।

ଦରଜା ସେପାଖରେ ଜଣେ ନାରୀ ବ୍ୟକ୍ତିର ମୁହଁ ଦେଖା
ଗଲା । ଚନ୍ଦ୍ରର ଉଦ୍‌ୟର ମୁଖମଣ୍ଡଳ । ଲୋକଟି ରୁଷି କଣ୍ଠରେ
କହିଲା, କଣ ?

ଆଗକୁ ମୋ'ର କଣ୍ଠରେ ଉଠିବ ଦେଲା—କିଛି ।

ଉତ୍ତରେ ଥିବା ଲୋକଟି କହିଲା—ଅପରେପନ ?

ଆଗକୁ କହିଲା—‘କୋହା କିଛି ।’

ଏଥର ସବୁ ଚୁପ୍‌ସୁପ୍ । ଦରଜା ଦରଜା ଖୋଲିଗଲା ।
ଆଗକୁ ପ୍ରବେଶ କଲା ଉତ୍ତରେ । ଉତ୍ତରକୁ ଯିବା ମାତ୍ରେ ଦରଜା
ପୁରୁଷଙ୍କ ବନ୍ଦ ହୋଇଗଲା ।

ଭିତରେ ଥିବା ସେହି ନିନ୍ଦ୍ରା ବ୍ୟକ୍ତି, ଆଗନ୍ତୁକକୁ ଦେଖି
ଚଳେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଭିବାଦନ ଜଣାଇଲା । ଆଗନ୍ତୁକ ମୁହୂର୍ତ୍ତସି
କହିଲା—ସବୁ ଠିକ୍ ଜାମ୍ବୁ ?

ଜାମ୍ବୁ ! ନାମକ ସେହି ନିନ୍ଦ୍ରା ବିନୟ ବିଚଳିତ କଣ୍ଠରେ
କହିଲା—ହଁ ମାଲିକ !

ଆଗନ୍ତୁକ ଏଥର ଦରଦର ଗୋଟିଏ କୋଣକୁ ଆଗରେ ଗଲା ।
ଘେର ମଧ୍ୟରେ ଛୋଟ ଖଟିଆ ପଡ଼ିଛି । ଗୋଟାଏ କୋଣରେ
ଛୋଟ ସୁତ୍କେଶିଏ । ଆଉ କୌଣସି ଆସବାବପେଶ ଦର ଭିତରେ
ନାହିଁ କହିଲେ ଚଳେ ।

ଆଗନ୍ତୁକ ଦୁଇ ପଦରେ ଆସି ସୁତ୍କେଶ ରଖାଯାଇଥିବା
ସ୍ଥାନରେ ଉପସ୍ଥିତ ହେଲା । ସୁତ୍କେଶକୁ ଦୁଇ ଡାକରେ
ଉଠାଇ ନେବା ପରେ ଦେଖିଲା କାଠିଲେ ଖଣିଏ କାଠପଟା
ରହିଛି । କାଠପଟାକୁ ଆଗନ୍ତୁକ ଟେକି ଧରିଲା ଦୁଇ ଡାକରେ ।
ପଟା ଖଣିକ ଉଠି ଆସିଲା ଉପରକୁ । ଭିତରେ ଏକ ଗର୍ଭ । ଧାଡ଼ି
ଧାଡ଼ି ହେଇ କେଇଟି କାଠର ପାହାଚ ତଳକୁ ଲମ୍ବିଯାଇଛି ।
ଜଣେ ଲୋକ ସ୍ୱଚ୍ଛନ୍ଦରେ ସେଇ ବସ୍ତାଦେଇ ତଳକୁ ଓଲଟାଇଯାଇ
ପାରିବ ।

ଆଗନ୍ତୁକ ଆଉ କାଳହଳନ୍ତ ନ କରି ସେହି କାଠ ପାହାଚ
ଦେଇ ତଳକୁ ଓଲଟାଇବାରେ ଲାଗିଲା । ଆଠଟି ପାହାଚ ଅବିଚଳ
କରି ଚଳେ ପାଦ ଦେଲା ଆଗନ୍ତୁକ । ତଳ ପତ୍ତା ଭୂର୍ଭେସ
କୋଠରୀ । ଧୀର ପଦରେ ଆଗରେ ଯାଇ ଆଗନ୍ତୁକ ପାହାଚ
ପାଖକୁ ଦୂରଗଲା । ଦେଖାଇଲା ପାହାଚ ଦେହରେ ଗୋଟିଏ ଚେନ୍
ଝୁଲୁଛି । ଆଗନ୍ତୁକ ଚେନ୍ ଧରି ସେଥିରେ ଟାଣ ଦେବାକୁ
ଲାଗିଲା ।

ସାମାନ୍ୟ ବଢ଼ି ବନ୍ଦୁ ଶବ୍ଦ ଶୁଣାଗଲା । ତାପରେ ଭର
କାନ୍ଦର କହି ଅନ୍ଧ ନିଜ ସ୍ଥାନକୁ ଚାଲିଗଲା । ସେଠାରେ ଏକ ଦ୍ଵାର
ଉଠିଲା ଦେଲା । ଯେପରି ଜଣେ ଲୋକ ପହଞ୍ଚିଲେ ସେହି ଦ୍ଵାର
ଦେଇ ଭିତରେ ପ୍ରବେଶ କରି ପାରିବ ।

ଆଗନ୍ତୁକ ଏହି ଅନ୍ଧରେ ଯେଉଁ ନୂତନ ଦ୍ଵାର ଆଡ଼କୁ ।
ପରସ୍ପରେ ଭରଜା ଦେଇ ପ୍ରବେଶ କଲା ଭିତରେ । ଭିତରେ
ପର ପର ଦ୍ଵାର ଭିତରାଟି କୋଠରୀ । ପ୍ରତ୍ୟେକ କୋଠରୀର
ଭରଜା ଉପରକୁ ଗୋଟିଏ ଲେଖାଏଁ ଫେଟ୍ । ସେଥିରେ ଲେଖା
ହୋଇଛି ଏକ, ଦୁଇ, ତିନି । ଆଗନ୍ତୁକ ଧୀର ପଦରେ ଆଗରେ
ଆସି ଠିଆ ହେଲା ଏକ ନମ୍ବର କୋଠରୀ ସାମନାରେ । ଓଠରେ
ତାର ଏକ ରହସ୍ୟ ମଧୁ ହସ ପୁଟିଉଠି ମିଳାଇଗଲା । ଭରଜାରେ
ରୂପ ଦେଲା ସେ । ଭରଜା ଖୋଲିଗଲା । ଭର ଭିତରେ ଉଜ୍ଜଳ
ଆଲୋକ ।

ଦେଖାଗଲା ଜଣେ ସୁନ୍ଦର ସୁବଳ ଟେବୁଲ ନିକଟରେ
ଠିଆହୋଇ କୌଣସି ଏକ ବୈଜ୍ଞାନିକ ପରୀକ୍ଷାରେ ମଗ୍ନ ।
ଆଗନ୍ତୁକର ପାଦଶବ୍ଦ ଶୁଣି ଜମକ ଉଠିଲା ସେ । ଘୁରି ଚାହିଁଲା ।
ବହୁତ ବେଳରେ ତା ହାତରେ ଲେଖି ଉଠିଲା ଏକ କ୍ଷୁଦ୍ର ଶକ୍ତିଶାଳୀ
ଅଟୋମେଟିକ୍ ।

ରୂପ କଣ୍ଠରେ ରଖି ଉଠିଲା—କିଏ ? ଚୁପ୍‌ଚାପ୍ ଥେଇଠି
ଠିଆହୁଅ ।

ଆଗନ୍ତୁକ ଓଠରେ ହସ । ଯେପରି ସୁବଳର କୌଣସି କଥା
ତା କାନରେ ପ୍ରବେଶ କରି ପାରିଲାନି । ମୁହଁ ମୁହଁ ହସି ଆଗନ୍ତୁକ
ଅଟକିଯିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ଧୀରେ ଧୀରେ ସୁବଳ ଆଡ଼କୁ ଆଗେଇ
ଆସିଲା ।

ଏଥର ଘର ଭିତରେ ଜନ୍ମିଥିବା ବନ୍ଧୁକୁ ଆଲୋକ ପଡ଼ିଲା
ଆଗନ୍ତୁକ ମୁହଁ ଭିତରେ ।

ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଆଲୋକରେ ଭଲ ଭାବରେ ଚିହ୍ନିହେଲା । ଆଗନ୍ତୁକ
ଦୁର୍ଦ୍ଦାନ୍ତ କୁଖ୍ୟାତ, ଅନ୍ତର୍ଜାତିକ ଧୂଲ୍ଲେର କଇଁ ରବଟ୍ ବ୍ୟଘାତ
ଅନ୍ୟ କେହି ନୁହେଁ । ରବଟ୍ ଧୀର ପଦରେ ଆଗେଇ ଆସିଲା
ସୁବକ ଆଡ଼କୁ ।

ପରକ୍ଷରେ ଆଉ ଏକ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟକର ଘଟଣା ଘଟିଗଲା ।
ରବଟ୍ ର ମୁଖମଣ୍ଡଳରେ ଦୃଷ୍ଟି ପଡ଼ିବା ମାତ୍ରେକ ସୁବକ ତମକ
ଉଠିଲା । ସେ ଅନନ୍ଦରେ ଆନନ୍ଦସ୍ୱର ହୋଇ ଉଠିଲା । ଦୁଇ
ପଦରେ ରବଟ୍ ନିକଟକୁ ଆଗେଇ ଆସି ତା ପାଦଧୂଳି ନେଇ
ମୁଣ୍ଡରେ ଲଗାଇଲା ।

—ଭାଇ !

ରବଟ୍ ସେଠାରେ ସୁବକର ମୁଣ୍ଡ ଆର୍ଦ୍ଧସି ଦେଇ କହିଲା—
ହଁରେ ରତନ ! ତୋ ନିକଟରୁ କୌଣସି ସମ୍ପାଦ ନ ପାଇବାରୁ
ବାଧ ହୋଇ ଚାଲି ଆସିଲି ।

ରତନ କହିଲା—କିନ୍ତୁ...

ରବଟ୍ ହସିଉଠି କହିଲା—କଣ ବିପଦ କଥା ଶୁଣୁଛୁ ?

ରତନକୁ ଇଚ୍ଛାପ୍ରକାରେ ହେବା ଦେଖି ରବଟ୍ ଗମ୍ଭୀର କଣ୍ଠରେ
କହିଲା—ତୋ ଭାଇ ଏତେ ଦୁର୍ଦ୍ଦଳ ନୁହେଁ ରତନ । ସେକୌଣସି
ସ୍ଥଳର ବିପଦକୁ ଦୟା ରଞ୍ଜନ ଖାତିର କରେନା ।

ରତନ ନୀରବ ରହିଲା ।

ଏଥର ବୋଧହୁଏ ପାଠକ-ପାଠିକା ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝି
ପାରୁଥିବେ, ଏଇ ଉଦ୍‌ବେଶପାଶ ରବଟ୍ ସ୍ୱକୃତରେ ଦୟା ରଞ୍ଜନ
ବ୍ୟଘାତ ଅନ୍ୟ କେହି ନୁହେଁ । ଅସଲ ରବଟ୍ କୁ ବନ୍ଦୀ କରି,

ଛତ୍ରବେଶ ଧାରଣ କରି ଦୟା ରଞ୍ଜନ ଆସି ଯୋଗ ଦେଇଛି
'କୋବ୍ରା' ଦଳରେ ।

ରଞ୍ଜନ ଗୋଟାଏ ତେସାର ଟାଣି ତା ଉପରେ ବସି
ପଡ଼ିଲା । ତାପରେ ରଞ୍ଜନ ଆଡ଼କୁ ଚାହିଁ ପ୍ରଶ୍ନ କଲା—ଆଉ ଅସଲ
ରବର୍ଟ ସାହେବଙ୍କ ଖବର କଣ ?

ରଞ୍ଜନ କହିଲା—ତାକୁ ତ' ଭୁବର୍ତ୍ତ ବନ୍ଦୀଶାଳାରେ ବନ୍ଦୀ
କରି ରଖିଛି ।

—କୌଣସି ଗୋଳମାଳ ନାହିଁ ତ ?

—ନା । ତେବେ ବିଚର ଖୁବ୍ ହତାଶ ହୋଇ ପଡ଼ିଲା ଭଲ
କଣା ପାଉଛି ।

—ହଁ ।

ରଞ୍ଜନ ହୋ ହୋ ହୋଇ ହସି ଉଠିଲା ।

ରଞ୍ଜନ ଇତି ମଧ୍ୟରେ ଫୁାପରୁ ଚାଟା ତାଳ ଗୋଟାଏ କପ୍
ବଜାଇ ଦେଲା ରଞ୍ଜନ ହାତକୁ । ମୁହୂର୍ତ୍ତସି ଚାଟା କପ୍ ରଞ୍ଜନ
ହାତରୁ ନେଇ ରଞ୍ଜନ ଧୀରେ ଧୀରେ ସେଥିରେ ଚୁମ୍ବକ ଦେବାକୁ
ଲାଗିଲା ।

ସ୍ୱ' ପାନ ପରେ ରଞ୍ଜନ ପ୍ରଶ୍ନକଲା—ଆଜ୍ଞା ଭାଇ ! ଆପଣ
କେତେଦୂର ଆଗେଇଲେଣି ?

ରଞ୍ଜନ କହିଲା—ଖୁବ୍ ବେଶୀ ନ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ମନ ମୁହେଁ ।
ଅସଲ ରବର୍ଟକୁ ଏସ୍କାରମେଣ୍ଟରୁ ବନ୍ଦୀକରି ନେଇ ଆସିବା ପରେ
ମୁଁ ତାରି ଛତ୍ରବେଶରେ ତାରି ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଅନୁସାରେ କୋବ୍ରା
ଦଳରେ ଯୋଗ ଦେବାକୁ ଯାଇଥିଲା ସେକଥା ତୁ ତ ଜାଣୁ । ଅବଶ୍ୟ
କୋବ୍ରାକଙ୍କ ମୋ ଛତ୍ରବେଶରେ ଧୋକା ଖାଇଯାଇଛି । ହଁ,
ବିଜୟ ବାବୁଙ୍କ ନିକଟକୁ ମୁଁ ସମ୍ପାଦ ଦେଇଥିଲା । ସେ ମଧ୍ୟ ଏଥିରେ
ଲାଗି ପଡ଼ିଛନ୍ତି ।

ରତନ କହିଲା—ସ୍ବପ୍ନବାସ୍ତବଦୁରାବଳୀ ପୁସ୍ତକଧାରୀ କଣ ହେଲା ?

ରଞ୍ଜନ ହସି ଉଠିଲା । କହିଲା—ହବ ଆଉ କଣ ? ସେ ବର୍ତ୍ତମାନ କୋଗ୍ରା କଙ୍କଡ଼ା ଡାକରେ ବଢ଼ିଲା । କିନ୍ତୁ ଅପଲ ଶତା ଦୁହେଁ । ସେ ବଢ଼ିଲା ହୋଇଛି ସେ ଆମର ଦଳର କଳ୍ପନା । ଶତା ଛଦ୍ମବେଶରେ ରହିଛି । ଅପଲ ଶତାକୁ ଅବଶ୍ୟ ଆମର ଦୁଇ ନମ୍ବର ଆଡ଼ିଆରେ ଲୁଚାଇ ରଖିବାକୁ ହେଲା ।

ରତନ କହିଲା—ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ ବି ମଧ୍ୟ କାମରେ ଲାଗି ପଡ଼ିଲେ ଭଲ ହୁଅନ୍ତା ଭଲ !

ରଞ୍ଜନ ମୁଦୁହସି ଶୁଣିଲା ତାର ଆଦରର ଭାଇ ରତନ ଆଡ଼କୁ । ତାପରେ କହିଲା—ନା, ବର୍ତ୍ତମାନ ଦୁହେଁ । ତୋର ଏଇ ଭାଇ ଉପରେ ବଶ୍ୟାସ ରଖ । ତୋର ଦରକାର ହେଲେ ମୁଁ ନିଶ୍ଚୟ କହିବି । ତାହା...

ରତନ ଫରବ ରହିଲା ।

ରଞ୍ଜନ ଉଠି ଠିଆହୋଇ କହିଲା—ବ୍ୟସ୍ତ ହେବାର କିଛି ନାହିଁ ରତନ । କୋଗ୍ରା ଦଳର ଅନ୍ତର୍ଗତ ଆଉ କେଇଦିନ ମଧ୍ୟରେ ନିଶ୍ଚୟ ଧ୍ୟାସ ହୋଇଯିବ । ଏଥିରେ ସନ୍ଦେହ କରିବାର କିଛି ନାହିଁ ।

ଅଜ୍ଞା, ସେକଥା ଆଉ । ମୋତେ ବର୍ତ୍ତମାନ କେଇଟା ପରୀକ୍ଷା କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ବଞ୍ଚିନାଗାରରେ । ସବୁ ସ୍ବସ୍ଥ ଅଛି ?

—ହଁ ।

ରଞ୍ଜନ ଉଠି ଠିଆହୋଇ । ତାପରେ ଦରକାର ଦେଇ ସେ ପ୍ରବେଶ କଲା ଅନ୍ୟ ଏକ କୋଠରୀ ମଧ୍ୟରେ ।

ରତନ ଆସିଲା ପଛେ ପଛେ ।

ରଞ୍ଜନ ଯେଉଁ କୋଠରୀ ମଧ୍ୟକୁ ଆସିଲା, ସେଇଟି ଏକ ବଞ୍ଚିନାଗାର । ନିଜର ସବୁ ପ୍ରକାରର ପରୀକ୍ଷା ଫରୀକ୍ଷା ରଞ୍ଜନ ଏଇ

ଦରେ ହିଁ ବସି କରିଥାଏ । ଭିତରକୁ ଆସି ରଞ୍ଜନ ଏକ ବସନ୍ତ ଟେବୁଲ ନିକଟରେ ଠିଆହେଲା ।

ପକେଟରୁ ତାର ଖଣିଏ ମୋଟା କଳାଉଜର ଏକ ପ୍ଲାଷ୍ଟିକ୍ କାଗଜ ବାହାରକଲା ସେ । ତାପରେ ତାକୁ ଏକ ସ୍ଥାଣ୍ଡ ଉପରେ ରଖିଲା । ର୍ୟାକ୍ ଉପରୁ ଏକ ଏସିଡ୍ ବୋତଲ ଉଠାଇ ଆଣି ସର୍ବ୍ବ ସହକାରେ ଏସିଡ୍ ଧୀରେ ଧୀରେ ସେଇ ପ୍ଲାଷ୍ଟିକ୍ ଉପରେ ଡାଳିବାକୁ ଲାଗିଲା । ପ୍ଲାଷ୍ଟିକ୍ କାଗଜ ରଙ୍ଗ ବଦଳିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଚନ୍ଦ୍ରଧରେ ଏକ ବିଚିତ୍ର ପରିବର୍ତ୍ତନ ଲକ୍ଷ୍ୟକଲା ରଞ୍ଜନ । ସ୍ଥିର ଦୃଷ୍ଟିରେ ସେଇ ଆଡ଼କୁ ଚାହିଁରହି ସେ କଣ ଚିନ୍ତା କରିବାକୁ ଲାଗିଲା—ହଠାତ୍ ତମକ ଉଠିଲା ସେ । ତା ଓଠରେ ଏକ ରତ୍ନସ୍ୟମୟ ହସ ପୁଟି ଉଠିଲା । ରଞ୍ଜନ ଆଡ଼େ ଫେରିଗାହିଁ ସେ କହିଲା—ଗୁଲ୍ ରଞ୍ଜନ, ଏଥର ମୋର କାର୍ଯ୍ୟ ଶେଷ ।

କିଲେଜର ଠିକ୍ ପଛଢେଇ ଯେଉଁ ବଡ଼ ଗଳିଗଡ଼ା ରହିଛି ତାର ମଧ୍ୟ ଢେଇ କିଛିଦୂର ଗଲେ ଯେଉଁ ବସନ୍ତ ଦୁଇମଠଲ କୋଠାଟି ଫମସ୍ତଙ୍କ ଆଖିରେ ପଡ଼େ, ତାର ନାମ ‘ଆନନ୍ଦ ଭବନ’ ।

ଆନନ୍ଦ ଭବନ ମାଲିକ ପ୍ରଫେସର ରାମଶଙ୍କର ଦାସ । କେବଳ ଓଡ଼ିଶାରେ ବା ଭାରତରେ ନୁହେଁ, ସାରା ପୃଥିବୀରେ ମଧ୍ୟ ରାମଶଙ୍କରଙ୍କର ଖ୍ୟାତି । ସେ ଜଣେ ସୁପ୍ରସିଦ୍ଧ ବୈଜ୍ଞାନିକ ।

ସପ୍ତକ ପ୍ରଫେସର କୌଣସି ଏକ ଦୁରୁତ ଗବେଷଣା କାର୍ଯ୍ୟରେ ନିଜକୁ ନିୟୋଜିତ କରି ରଖିଛନ୍ତି । କେତେକ ସମର୍ଥିତ ସହଯୁକ୍ତ ଜଣାଯାଏ ତାଙ୍କର ଏହି ଗବେଷଣା ଯଦି ସଫଳ ହୁଏ

ତାହେଲେ ପାଶୁ ପ୍ରାଣୀକୁ କରତ କରବାକୁ ତାକୁ ମୁହଁରେ ସୁଦ୍ଧା ସମୟ ଲାଗିବ ନାହିଁ । କହିବା ବାହୁଲ୍ୟ, ଏହି ଗବେଷଣାଟି ଆଶଙ୍କକ ପର୍ଯ୍ୟାୟରୁ ।

ପ୍ରଫେସରଙ୍କର ଏହି ଗବେଷଣା ଯଦି ସଫଳ ହୁଏ ତାହେଲେ ଭାରତ ସରକାର ପାଶୁ ବିଶ୍ୱରେ ନିଜକୁ ସୁପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କରିବା ପାଇବେ, ଏଥିରେ ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ।

ତେଣୁ ଦେଶର ଯୁବ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ପ୍ରଫେସରଙ୍କର ନିରାପତ୍ତିର ଦାୟିତ୍ୱ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାର ଗ୍ରହଣ କରିଛନ୍ତି । ପ୍ରଫେସରଙ୍କ ଗବେଷଣାରେ ଯେପରି କୌଣସି ପ୍ରକାରର ବାଧା ପୁଣି ନ ହୁଏ, ସେଥିପାଇଁ କେନ୍ଦ୍ର ଗୋଇନ୍ଦା ଓ ପୋଲିସବାହିନୀ ସହଯୋଗ କରାଗଲା ।

କିନ୍ତୁ ଏଇ ସତର୍କତା ଏବଂ ସୁରକ୍ଷା ବ୍ୟବସ୍ଥା ସତ୍ତ୍ୱେ ବି ଯେ ଏଭଳି ଏକ ଦୁର୍ଘଟଣା ଘଟିଯାଇପାରେ ସେକଥା କେହି ଚିନ୍ତା କରି ପାରି ନ ଥିଲେ ।

ଗଣି ପ୍ରାୟ ବାରଟାରୁ ଅଧିକ ହେବ । ଚକ୍ରଦ୍ୱିତରେ ଘନ ଘୋର ଅନ୍ଧକାର । ‘ଆନନ୍ଦ ଭବନ’ର ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବାସିନ୍ଦାମାନେ ସୁଖ ନିଦ୍ରାରେ ମଗ୍ନ । କେବଳ ପ୍ରହରୀ କେଇଜଣ ନିଜର ଦାୟିତ୍ୱ ଭୁଲାଇବାରେ ଲାଗିଛନ୍ତି ।

ଠିକ୍ ଏହି ସମୟରେ ଏକ ଗାଈ କଳା ରଙ୍ଗର ବୁଇର୍ ରେସର ଆସି ଆନନ୍ଦ ଭବନ ଠାରୁ କିଛି ଦୂରରେ ଅଟକି ଗଲା । ରେସରର ଚାଲକ ଚୁପଶ୍ୱେତ ବସି ପକେଟ ଭିତରୁ ଗୋଟାଏ ମାପ ବାହାର କଲା । କେଇ ସେକଣ୍ଡ, ତାପରେ ଆଖି ଗୁରୁଇ ନେଇ ପୁନର୍ବାର ପକେଟରେ ରଖିଦେଲା ତାକୁ ।

ଏଥର ରେସର ପୁଣି ଆଗେଇ ଚାଲିଲା । ଆନନ୍ଦ ଭବନର ଠିକ୍ ପଛଦେଇ ଏକ ଛୋଟ ଗଳି ଗସ୍ତାଟିଏ ଲମ୍ବି ଯାଇଛି । ଅତ୍ୟନ୍ତ

ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ଗଳ୍ପସ୍ତ୍ରା । ଏକ ସଙ୍ଗରେ ଦୁଇଟି ଗାଡ଼ି ଯିବା ଏକ ଅସମ୍ଭବ ବ୍ୟାପାର ।

ସେଇ ଗଳ୍ପସ୍ତ୍ରା । ମଧ୍ୟ ଦେଇ ରେସର ଧୀରେ ଧୀରେ ଆସି ଆନନ୍ଦ ଭବନ ଠାରୁ ପ୍ରାୟ ଦଶ ପନ୍ଦର ରଜ ଦୂରରେ ଠିଆହେଲା । ଟିକିଏ ଦୂରରେ ଏକ ବଗିଚା ବରଗଛ । ବରଗଛର ଅଳ୍ପଦୂର ନେଇ ସ୍ଥାନରେ ରେସର ଅଟକିଲା ।

ଦରଜା ଖୋଲି ତା ଭିତରୁ ଦୁଇଜଣ ବାହାରି ଆସିଲେ । ଜଣେ ଭ୍ରାତୃଭର ଅନ୍ୟ ଜଣକ ଜଣେ ହସ୍ତସ୍ତସ୍ତ୍ର ଚିତେଣୀ ଯୁବକ । ସେ ଯେ ରବିର୍ଚ୍ଚ, ଏକଥା କହିଲେ ବୁଝିହେବ । କୁଖ୍ୟାତ ସ୍ତ୍ରୀଲୋକ ରବିର୍ଚ୍ଚର ଛତ୍ରବେଶରେ ଦସ୍ୟୁ ରଞ୍ଜନ ।

ରଞ୍ଜନ ପକେଟ ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏ ପେନସିଲ ଟଙ୍କ ଏବଂ ଏକ ଛୋଟ ମାନଚିତ୍ର ବାହାର କରି ଆଣିଲା । ଶୀଘ୍ର ଆଲୋକ ରେଖା ସାହାଯ୍ୟରେ ରଞ୍ଜନ କିଛିକ୍ଷଣ ମ୍ୟାପ୍‌ଟିକୁ ପଢ଼ିକ୍ଷା କରିବାକୁ ଲାଗିଲା । ତାପରେ ମାନଚିତ୍ରକୁ ପକେଟ ଭିତରେ ରଖି ସ୍ଥିର ଦୃଷ୍ଟିରେ କିଛିକ୍ଷଣ ଚାହିଁ ରହିଲା ଆନନ୍ଦ ଭବନ ଆଡ଼କୁ ।

ଅନ୍ଧକାର ମଧ୍ୟରେ ଭ୍ରବ ରହିଛି ଆନନ୍ଦ ଭବନ । କେବଳ କେତୋଟି ଝରକା ପଛରେ ଆଲୋକ ଜଳୁଥିବାର ଅନୁମାନ କରି ହେଉଛି ।

ଘଣ୍ଟା ଦୃଷ୍ଟିରେ ସେ ଆଡ଼କୁ କିଛିକ୍ଷଣ ଚାହିଁବା ପରେ ରଞ୍ଜନ ଶୁଣି କଣ୍ଠରେ ଭ୍ରାତୃଭର ଆଡ଼କୁ ଚାହିଁ କହିଲା—ଅପେକ୍ଷା କର । ଯଦି ଅଧିକାଂଶ ମଧ୍ୟରେ ଫେରି ନ ଆସେ । ତାହେଲେ କିଛିକୁ ଖବର ଦେଇପାରି ।

ଭ୍ରାତୃଭର ନିରବରେ ଆଦେଶ ପାଳନ କଲା । ଚୁପ୍‌ସ୍ତର ଆସି ବସିଲା ରେସର ଭିତରେ ।

ରଞ୍ଜନ ଥରେ କେଉଁଠିରେ ଦୃଷ୍ଟି ଦୁଗ୍ରହ ଅଣିଲା । ନା,
ତା ଉପରେ ଲକ୍ଷ୍ୟ ରଖିବା ଭଲ କେହି କୁଆଡ଼େ ନାହାନ୍ତି ।
ପ୍ରାଚୀର ନିକଟରେ କେବଳ ଦୁଇଜଣ ଯେଉଁ ଏପାଖ ସେପାଖ
ହେଉଛନ୍ତି । ସାମାନ୍ୟ ମାତ୍ର ଆଲୋକର ଆଲୋଚନା ।

ଦୁଇ ଅଥଚ ସତର ପଦରେ ଆଗରେ ଗଲ ପ୍ରାଚୀର
ନିକଟକୁ । ନିକଟରେ ପହଞ୍ଚି ସେ ଦୁଇ ହାତରେ ଶ୍ଵାସ ଦେଇ
ସାମାନ୍ୟ ମୁଣ୍ଡ ଉଠାଇ ଶୁଣିଲା ଅପର ପଟକୁ ।

ଜଣେ ଯେଉଁ ଠିକ୍ ତାଠାରୁ ଜିନିଷ ଦୂରରେ ଅନ୍ୟ
ଆଡ଼କୁ ମୁହଁ କରି ଠିଆ ହୋଇଛି । ଅନ୍ୟ ଜଣକ ଧୀର ପଦ-
ସେପରେ ତାଠାରୁ କେଇପାଦ ଦୂରରେ ଆଗରେ ଯାଉଛି
ଆଉକୁ ।

ମନେ ମନେ କିଛି ସ୍ଥିତି କରିନେଇ ରଞ୍ଜନ । ତାପରେ...
ନିଜକୁ ଅଳ୍ପତ ଶ୍ଵାସରେ ଉପରକୁ ଉଠାଇ ନେଇ ସେ ଝାମ୍ପ ଦେଇ
ସେହି ଉପରକୁ । କେଇଟି ସେକଣ୍ଡ । ଏ ପ୍ରକାରର ଆତ୍ମମଣି
ନିମନ୍ତେ ଆତ୍ମା ପ୍ରସ୍ତୁତ ନଥିଲା ଯେଉଁ । ଏକ ସ୍ଵତନ୍ତ୍ର କାଳଦ୍ଵାରରେ
ରଞ୍ଜନ ଯେଉଁକୁ ତାକୁ କରିନେଇ ଟାଣି ଅଣିଲା ଅନ୍ତରାଳ
ଭିତରକୁ ।

ଦଟଣାଟି ଦଟିକାଲଗି ବୋଧହୁଏ ଏକ ମିନିଟରୁ ମଧ୍ୟ ଅଧିକ
ସମୟ ଲାଗିଲା ନାହିଁ । ସେହିର ଅବେଗନ ଦେହ ଡଳିପଡ଼ିଲା
ରଞ୍ଜନର ଦୁଇ ବାହୁ ଉପରେ । ତାର ହାତରୁ ଉଇପେଲ ବାହାର
କରିନେଲା ରଞ୍ଜନ ।

ତାପରେ ଦୁଇ ହାତରେ ସେହିର ଦେହ ଉପରରୁ ଉଠାଇ
ନେଇ ପିନ୍ଧିଦେଲା ପ୍ରାଚୀର ବାହାରକୁ । ସାମାନ୍ୟ ଶ୍ଵାସ ହେଲା ।
ତାପରେ ସବୁ ଚୁପ୍‌ଚାପ୍

ରାଜପେଲ ଡାକରେ ନେଇ ରଞ୍ଜନ ଯେଉଁ ଅବକାର ମଧ୍ୟରେ ଛପିରହି ଦ୍ଵିତୀୟ ଯେଉଁର ଅପେକ୍ଷା କରିବାକୁ ଲାଗିଲା । କହିକ୍ଷଣ ଓରେ ଦ୍ଵିତୀୟ ଜଣକ ଫେରି ଆସିଲା ଅଧା ବସ୍ତ୍ରରୁ । ବୋଧହୁଏ ପ୍ରଥମ ଜଣକୁ ହଠାତ୍ ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନ ହୋଇ ଯିବାର ଦେଖି ସନ୍ଦେହ ପାଶିଛି ତା ମନରେ ।

ରଞ୍ଜନ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ରହିଲା । ପାଖେଇ ଆସିଲା ଦୁଇୟ ପ୍ରହରୀ । ହଠାତ୍ ଯେ କିଛି ବୁଝିବା ଅଟେ ରଞ୍ଜନ ଖୋଜି ଦେଲା ତା ଉପରକୁ । ଏକ ମିନିଟ୍ ମାତ୍ର । ତାପରେ ପ୍ରହରୀ ଅନେକେ ଦେଖି ଝୁଲିପଡ଼ିଲା ଦଧି ରଞ୍ଜନର ଲୋଡ଼ି ଦେଖି ବାହୁ ଉପରେ ।

ବାସ୍ତବ୍ୟ ତାକୁ ମଧ୍ୟ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରାଚୀର ବାହାରକୁ ଫିଙ୍ଗି ଦେଲା ରଞ୍ଜନ । ସେ ଜାଣେ, ଅତି କମରେ ଅଧଦଣ୍ଡ ପୂର୍ବରୁ ଏ ଦୁଇଜଣିକର ଚେତନା ଫେରିବ ନାହିଁ ।

ରଞ୍ଜନ ଉଠି ଠିଆହେଲା । ଆଉ ବିଳମ୍ବ କରି ଲାଭ ନାହିଁ । ଥରେ ସତର୍କ ଦୃଷ୍ଟି ତରୁଙ୍ଗରେ ଘୁଞ୍ଚି ନେଇ ରଞ୍ଜନ ଅଟେଇ ଚାଲିଲା ଆଗକୁ । ଆନନ୍ଦ ଭବନର ଠିକ୍ ପଛପାଖରେ ଏକ ବଡ଼ ନିମଗ୍ନ ରହିଛି । ଗଛର ଏକ ବଡ଼ ଡାଳ ସିଧାସଳରେ ଲମ୍ବି ଯାଇଛି କୋଠାର ଛାଦ ଆଡ଼କୁ ।

ରଞ୍ଜନ ଗୁରୁ ପଦରେ ଯେଉଁ ଛେ ନିକଟରେ ଆସି ଉପସ୍ଥିତ ହେଲା । ତାପରେ ଅତି ସହଜରେ ଉପରେ ଆସି ପଡ଼ିଲା । କିନ୍ତୁ ତାଳ ନିକଟରୁ ଆନନ୍ଦ ଭବନର ଏକ ଝରକାର ଦୁଇୟ ପ୍ରାୟ ତଳରୁ ସାମାନ୍ୟ ବେଶୀ ଡେଇ । ତାଳର ଅଗ୍ରଭାଗରେ ଠିଆ ହୋଇ ଝରକା ଆଡ଼କୁ ଚାହିଁଲା ରଞ୍ଜନ ।

ସେଇ ଝରକା ଦେଖିଛି ତାର ଲକ୍ଷ୍ୟସ୍ଥଳ । ଅଧିକ ପାଖରେ ପଡ଼ିବାର କୌଣସି ଉପାୟ ନାହିଁ । ତଳକୁ ଖସିପଡ଼ିଲେ ଦେହର

ଅବସ୍ଥା ବଦଳିବ । ତାହେଲେ ? ରଞ୍ଜନ ହଠାତ୍ ମନେ ମନେ କଣ ସ୍ଥିରକରି ନେଲା । ତାପରେ ତାଳ ଉପରେ ସାମାନ୍ୟ ପରିଚ୍ଛନ୍ନ ଆସି ବିହୁଏବେଳେ ଲମ୍ବ ଦେଲେ ସେଇ ଝରକା ଉପରକୁ ।

ଧସାସ...

ସାମାନ୍ୟ ଶବ୍ଦ । ତାପରେ ଦେଖାଗଲା ରଞ୍ଜନ ଝରକାର ବାହାର ରେଲିଂ ଧରି ଝୁଲୁଛି । ଧୀରେ ଧୀରେ ସେ ହାତରେ ଶୁର ଦେଇ ନିଜ ଦେହ ଉପରକୁ ଉଠାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲା । ସଫଳ ହେଲା ନାହିଁ । ଅଳ୍ପ ସମୟ ପରେ ଝରକା ଉପରେ ନିଜର ପାଦ ଦୁଇଟିକୁ ଜମାଇ ଶେଷ ଠିଆହେଲା ।

ନିଜକୁ ସମ୍ଭାଳି ରଖି ପକେଟ ଭିତରୁ ଗୋଟାଏ ପେନ୍ ଆକୃତିର ବସ୍ତୁ ବାହାର କଲା ସେ । ମୋଟା ଓପାକ୍ ଗ୍ରାସର ବାହାର ପଟରୁ କୌଣସି ବସ୍ତୁ ଦେଖିବା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ । ପେନ୍‌ଟିକୁ ସେହି ଝରକାର ଗୋଟିଏ ଅଂଶ ଗୁପ୍ତି ଧରି ଗୋଟାଏ ବଟନ ଗୁପ୍ତିଲାସେ ।

ମୁହୂର୍ତ୍ତେ ମାତ୍ର । ତାପରେ ଦେଖାଗଲା ରଞ୍ଜନ ହାତରେ ଝରକା କାଚର ଏକ ଗୋଲକାର ଅଂଶ ଉଠି ଆସିଲା । କାଚଟିକୁ ରଞ୍ଜନ ଫିଙ୍ଗିଦେଲା ତଳକୁ । ତାପରେ ଝରକା ଦେହରେ ସୃଷ୍ଟି କରିଥିବା ଗର୍ଭ ମଧ୍ୟରେ ହାତ ପୁରାଇ ଭିତର ପାଖର ଛୁଟକନ ଖୋଲି ଦେଲା ।

ଭିତରେ ଗାଡ଼ ମିଳି ରଙ୍ଗର ବଲ୍‌ବ ଜଳୁଛି । ବେଶ ବଡ଼ କୋଠା । ଭିତରେ ଏକ ବସ୍ତୁ ପଲକ । ଦାମ୍ନୀ ଆସବାବ-ପତ୍ତରେ ଏଇ ଭିତରଟି ସୂକ୍ଷ୍ମ ।

ରଞ୍ଜନ ବାହାରେ ଆଇ ଲକ୍ଷ୍ୟକଲ ପଲକ ଉପରେ କେନ୍ଦ୍ର ଜଣେ ରେଜେକ୍ସ ଡୋଡ଼ାଇ ହୋଇ ଶୋଇଛି । କୋଠା ଭିତରେ

ଅନ୍ୟ କେହି ନାହାନ୍ତି । ରଞ୍ଜନ ଧରିନେଲା ପଲକ ଉପରେ
ଗାଦିତ ବ୍ୟକ୍ତି ଜଣେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ପ୍ରଫେସରଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ
ଅନ୍ୟ କେହି ନୁହନ୍ତି ।

ସେ ଧୀରେ ଧୀରେ ପ୍ରବେଶ କଲା କୋଠରୀ ଭିତରକୁ ।
ବୈରାଜା ନିକଟରେ ଠିଆ ହୋଇ କେଇ ଫେକେଣ୍ଡ ସେ ଜଣ
ଚିନ୍ତାକଲ ।

ତାପରେ ଅଗେଇ ଆସିଲା ପଲକ ନିକଟକୁ । ନିଜ ପକେଟ
ଭିତରୁ ଗୋଟାଏ ଛୋଟ ଶିଶି ବାହାର କଲା ରଞ୍ଜନ । ଠିକି ଖୋଲା
ଅବସ୍ଥାରେ ରଖି ସେ ହାତ ଟେକିଲା ।

କିନ୍ତୁ ତା ଆଗରୁ ଆଉ ଏକ ଘଟଣା ଘଟିଗଲା ।

ଶିପ୍ରବେରେ ପଲକ ଉପରେ ଶୋଇଥିବା ଲୋକଟି ଉଠି
ବସିଲା । ରେଜେଇ ଛୁଟି ପଡ଼ିଲା ଦୂରକୁ । ରଞ୍ଜନ ତମକି ଉଠି
ଦେଖିଲା ସେଇ ଲୋକ ହାତରେ ତମକି ଉଠୁଛି ଏକ ଶକ୍ତିଶାଳୀ
ପିଣ୍ଡ । ଲୋକଟି ରଞ୍ଜନ ଆଡ଼କୁ ଚାହିଁ ବହୁ ପ୍ରଶ୍ନକ କଣ୍ଠରେ
କହିଲା—ଧୀରେ ବନ୍ଧୁ, ଧୀରେ ! ପ୍ରଫେସର ଗ୍ରମଶଙ୍କରକୁ କୃପା
ଯେତେ ବୋକା ବୋଲି ଭାବୁଛ, ସେତେଟା ବୋକା ସେ ନୁହେଁ ।
ଆମର ଭବନର ପ୍ରାଚୀର ଡେଇଁ ଭିତରକୁ ଆସିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କୃପା
ପ୍ରତ୍ୟେକ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ ମୁଁ ଲକ୍ଷ୍ୟକରି ଆସିଛି । ଚୁପ୍‌ଚାପ ଠିଆ
ହୁଅ । ନ ହେଲେ...

ରଞ୍ଜନ ହାତ ଭିତରକୁ ଉଠାଇ ନେଲା ।

ପ୍ରଫେସର ଗ୍ରମଶଙ୍କର ହୋ ହୋ ହୋଇ ହସି ଉଠି
କହିଲେ—ସାବାସ୍ ! କଣ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଶ୍ରେୟ କରି ନେବା ପାଇଁ

ଆସିଛନ୍ତି ? କିନ୍ତୁ ତା ଆଗରୁ ତୁମର ଜୀବନ ଏଇଠି ରହି ଦେଇ
ଯିବାକୁ ହେବ, ଦୟା !

ରଞ୍ଜନ ମୁହଁ ହସି କହିଲା—ଆପଣ ଭୁଲ୍ କରୁଛନ୍ତି,
ପ୍ରଫେସର ! ନିଜ ଉପରେ ଏତେଟା ବିଶ୍ୱାସ କରିବା ଭୁଲ୍ ନୁହେଁ ।

କୌଣସି ଉତ୍ତର ଦେବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ପ୍ରଫେସର ତମକ ଉଠି
କହିଲେ—କେଉଁ ଦେଶ ପକ୍ଷରୁ ଗୋଇନ୍ଦାଗିରି କରୁଛ ?

ରଞ୍ଜନ କହିଲା—ଚୀନର ।

ଓ—। ମୁଣ୍ଡ !

ରଞ୍ଜନ ହସିଲା—ପୁଣି ଭୁଲକଲେ ପ୍ରଫେସର ! ମୁଁ ଜାଣେ
ମୋର ନାଁ ଶୁଣି ସାବ ପୃଥିବୀର ପୋଲିସ୍ ମଧ୍ୟ ଉପରେ କମି
ଉଠନ୍ତି । ଆଉ ଆପଣେ...

ପ୍ରଫେସର ହସ ଅମାୟ ପାଟି କରି ଉଠିଲେ—କିଏ ତୁମେ ?

ରଞ୍ଜନ ଚନ୍ଦ୍ରୀର ସ୍ତରରେ କହିଲା—କୋରା ତଳର ନାମ
ନିଶ୍ଚୟ ଶୁଣିଛନ୍ତି । ଆଉ ପୁରଲ୍ଲର କବ୍ ରବର୍ଟ । ହାଃ ହାଃ.....

ରବର୍ଟ !

ପ୍ରଫେସର ତମକ ଉଠିଲେ । ଏଇ ନିର୍ମମ ରବର୍ଟର କଣି
କଳାପ ଚାକର ଅଜଣା ନୁହେଁ । ଅତି ଦୁର୍ଦ୍ଦାନ୍ତ ଦୟା ।

ମୁହୂର୍ତ୍ତକ ନିମନ୍ତେ ପ୍ରଫେସର ଅନ୍ୟମନ୍ତ୍ର ହୋଇ ଉଠିଲେ ।
ରଞ୍ଜନ ପାଇଁ ଏଇ ଟିକକ ସମୟଟି ଯଥେଷ୍ଟ । ପ୍ରଫେସରଙ୍କୁ ସେ
ଆଉ ଚନ୍ଦ୍ରା କରିବାକୁ ସମୟ ଦେଲା ନାହିଁ । ବିଦ୍ୟୁତ୍ ଗତିରେ ସେ
ବାମ ଦେଇ ପ୍ରଫେସରଙ୍କ ଉପରକୁ ।

ପ୍ରଫେସରଙ୍କ ହାତରୁ ପିଣ୍ଡଲ ଛୁଟିବ ପଡ଼ିଲା ଦୂରକୁ । ତା ପରେ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଦୟା ରଞ୍ଜନ ହାତରେ ପତ୍ତଜୟ ସ୍ତ୍ରୀକାର କଣ୍ଠବାକୁ ପ୍ରଫେସର ଆଉ ବେଶୀ ସମୟ ନେଲେ ନାହିଁ । ଏକ ମିନିଟ୍ ମଧ୍ୟରେ ତାଙ୍କର ଅଚେତନ ଦେହ ପଲଙ୍କ ଉପରେ ଲେଟି ପଡ଼ିଲା ।

ପ୍ରଫେସରଙ୍କର ଅଚେତନ ଦେହ ଛୁଡ଼ି ରଞ୍ଜନ ଉଠି ଠିଆ ହେଲା । ଦୁଇ ପଦରେ ଆଗେଇ ଆସିଲା ପଲଙ୍କ ନିକଟରେ ଥିବା ଏକ ଷ୍ଟିଲ ଆଲମୀର ନିକଟକୁ । ଦକ୍ଷ ଦୟା ସମ୍ରାଟକୁ ଆଲମୀରର ଲକ୍ ଖୋଲିବା ନିମନ୍ତେ ବିଶେଷ ଅନୁବଧାର ସମ୍ବୁଧାନ ହେବାକୁ ହେଲା ନାହିଁ ।

ଆଲମୀର ଖୋଲି ତା ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟାଏ ଗୋଟାଏ କରି ଜନିଷ କାଢ଼ି ପରୀକ୍ଷା କରି ସେ ରଖିଦେଲା ଯଥା ସ୍ଥାନରେ । କିଛିକ୍ଷଣ ପରେ ସେ ଆଲମୀର ବଦଳି ପୁନର୍ବାର ପ୍ରଫେସରଙ୍କ ନିକଟକୁ ଫେରି ଆସିଲା । ଦେଖାଇଲା ତା ହାତରେ ଖଣ୍ଡିଏ ଡାଏରୀ ।

ବୋଧହୁଏ ପ୍ରଫେସରଙ୍କ ଡାଏରୀ । ଡାଏରୀ ବନ୍ଦକୁ ରଞ୍ଜନ ନିଜ ପକେଟରେ ରଖିଦେଲା ।

ଝରକା ନିକଟକୁ ଫେରି ଆସିଲା । ପକେଟରୁ ଗୋଟାଏ ଶକ୍ତ ରେଶମ ଦଉଡ଼ି ବାହାର କରି ନେଇ ଦଉଡ଼ିର ଗୋଟାଏ ମୁଣ୍ଡ ବାନ୍ଧି ଦେଲା ଝରକା ଦେହରେ । ତାପରେ ଦଉଡ଼ିଟିକୁ ଝୁଲାଇ ଦେଲା ବାହାରକୁ । ଏଥର ପ୍ରଫେସରଙ୍କ ନିକଟକୁ ଆସି ଦୁଇ ହାତରେ ତୋଳି ଧରିଲା ତାକୁ । ନିଜ କାନ୍ଧ ଉପରେ ପକାଇଲା । ଦୁଇ ପଦରେ ଆଗେଇ ଗଲା ଝରକା ନିକଟକୁ ।

ପ୍ରପେସରଙ୍କୁ କାନ୍ଦରେ ନେଇ ଧୀରେ ଧୀରେ ରଞ୍ଜନ
ବେଳା ଉପରକୁ ଉଠି ଆସିଲା ଏବଂ ଦଉଡ଼ି ଧରି ଝୁଲି ପଡ଼ିଲା
ତଳକୁ । ତାପରେ ଦଉଡ଼ିରେ ତଳକୁ ଓହ୍ଲାଇବାକୁ ଲାଗିଲା ।
ସର୍କସର ଦକ୍ଷ ଖେଳାଳୀ ଭଳି ଅଗ୍ରମରେ ଦଉଡ଼ି ଧରି ତଳକୁ
ଓହ୍ଲାଇ ଆସିଲା ରଞ୍ଜନ । ଏକ ସମୟରେ ପାଦ ଦେଲେ ମାଟି
ଉପରେ ।

ତାର ମୁହଁ ଦେଖି ମନେ ହେଲା, ସେ ଯେପରି ଏଭଳି ବିପଦ-
ଜନକ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାରେ ଅଭ୍ୟସ୍ତ । କୌଣସି କଷ୍ଟ ତାକୁ ସ୍ୱୀକାର
କରିବାକୁ ହୋଇନାହିଁ । ତଳେ ପଡ଼ିଯିବା ପରେ ଦଉଡ଼ିକୁ ପୁର
ଅବସ୍ଥାରେ ଛାଡ଼ି ଦେଇ ରଞ୍ଜନ ଦୂର ପଟରେ ପ୍ରାଚୀର ଆଡ଼କୁ
ଆଗେଇ ଲେ । ତାପରେ କୁଦ ପଡ଼ିଲା ସେପାଖକୁ ।

ସେହି ଦୁଇଜଣ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମଧ୍ୟ ଅଚେତ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି ।
ରଞ୍ଜନ ଆଗେଇ ଆସି ରେସର ନିକଟରେ ଉପସ୍ଥିତ ହେଲା ।
ଭ୍ରାତୃଭର ବୋଧହୁଏ ଅପେକ୍ଷା କରି ରହିଥିଲା । ରଞ୍ଜନକୁ ଆସି-
ବାର ଦେଖି ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ପଛ ଦରଜା ଖୋଲିଦେଲା ସେ ।
ପ୍ରପେସରଙ୍କୁ ପିଟ୍ରେ ଶୁଆଇ ଦେଇ ରଞ୍ଜନ ପାଖରେ ବସିଲା ।

ରେସର ଶ୍ଵାସ୍ ହେଲା । ତାପରେ ଦକ୍ଷ ଶୂଳକ ହସ୍ତରେ
ଯେପରି ଖବଳ ହୋଇ ସେ ଦଉଡ଼ିବାକୁ ଲାଗିଲା ଖୁବ୍ ଜୋରରେ

ଆଉ ଥରେ ସିଗାରେଟ୍ରେ ଟାଣ ଦେଲେ ବିଜୟ
କାକୁ । ତାପରେ ଧୂଆଁ ଛାଡ଼ି ଚାଲିଲେ ଆଗକୁ । ଆଗରେ ତାଙ୍କର

ଦୈନିକ ସମ୍ବାଦପତ୍ର ଖୋଲି ଦେଇ ପଢ଼ନ୍ତି । ମୁଖ୍ୟ ଦୃଷ୍ଟିରେ ପ୍ରକାଶ ପାଇଛି ଓଡ଼ିଶାର ବିଖ୍ୟାତ ବୈଜ୍ଞାନିକ ପ୍ରଫେସର ଗମଣକର ଦାସଙ୍କର ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନ ସମ୍ପର୍କରେ ଏକ ମୁକ୍ତଚରଣ ସମ୍ବାଦ । ତା ସହିତ ଓଡ଼ିଶା ପୋଲିସର ଶିଥିଳତା ଯେଉଁ ସମାଲୋଚନା, ବ୍ୟଙ୍ଗ ବିଦ୍ରୁପ ଇତ୍ୟାଦି !

ମନେ ମନେ ଅସ୍ଥିର ହୋଇ ଉଠିଲେ ବିଜୟ ବାବୁ ।

ତାଙ୍କର ଉପସ୍ଥିତିରେତ', ଦୁଇ ବିନିଦନ ତଳେ ବୃତ୍ତ ମନ୍ଦୀର ସୁସବ୍ୟର ଅପହରଣ ହୋଇଗଲା । ଅଥଚ ସେ କିଛି ହେଲେ କରି ପାରିଲେନି । ତାପରେ ପ୍ରଫେସରଙ୍କୁ ଅପହରଣ କରି ନିଆହେଲା ।

ଅଭିଭୂତ ଏଇ 'କୋବ୍ରା' ଦଳର କାର୍ଯ୍ୟ କଳାପ ।

ଗୋଟାକ ପରେ ଗୋଟାଏ ଅପରାଧ ସେମାନେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟରେ କରି ଚାଲିଛନ୍ତି । ଅଥଚ ସେମାନଙ୍କର କୌଣସି ପ୍ରକାର ସାହାଯ୍ୟ ପାଇବା ପୋଲିସ ପକ୍ଷରେ ଅସମ୍ଭବ ହୋଇ ପଡ଼ିଛି । ବିନବିନିଦ ସେମାନେ ଯେଉଁକି ଭାବରେ ଅପରାଧର ଭାର ବଢ଼ାଇ 'ରୁଲିଙ୍ଗି', ସେପରି ହେଲେ ଦେଶର ପରିଣତି ସେ ଉଦ୍‌ଦିଷ୍ଟତାରେ କଣ ହେବ ତାର କଳ୍ପନା କରିବା ମାତ୍ରେ ବିଜୟ ବାବୁ ଶିଫ୍ଟି ଉଠିଲେ ।

ବିଜୟ ବାବୁଙ୍କର ହଠାତ୍ ମନେ ପଡ଼ିଲା ରଞ୍ଜନ କଥା ।

ରଞ୍ଜନ ନିକଟରୁ ପ୍ରଥମେ ଏ ସମ୍ପର୍କରେ ସେ ସୂଚନା ପାଇ ଥିଲା । ହେଲେ ତତ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରଞ୍ଜନ କଣ ବର୍ତ୍ତମାନ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ମରବ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି ! ବିଶ୍ୱାସ ହେଉନି ।

ବିଜୟ ବାବୁ ରଞ୍ଜନ କଥା ଚିନ୍ତା କରିବା ମାତ୍ରେ ତାଙ୍କ ହୃଦୟରେ ଏକ ବିଚିତ୍ର ସ୍ନେହଭାବ ସୃଷ୍ଟି ହେଲା ।

ତାଙ୍କର ମନେହେଲା ଦେଶର ଏଇ ଉଡ଼ିଯିବ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ
ରଞ୍ଜନ କଦାପି ସ୍ଥିର ହୋଇ ବସି ନ ଥିବ । ହଠାତ୍ ବିଜୟ
ବାବୁଙ୍କ ଚିନ୍ତାରେ ବାଧା ପଡ଼ିଲା । ଶୁକର ମଧୁ ଆସି ଠିଆହେଲା
ପାଖରେ ।

—ବାବୁ !

ବିଜୟ ବାବୁ ମୁହଁ ଉଠାଇ ଶୁଣିଲେ । —କଣ ?

ମଧୁ କହିଲା—ଜଣେ ସାହେବ ଦେଖା କରିବାକୁ କହୁଛନ୍ତି ।

ବିଜୟ ବାବୁ ମନେ ମନେ ହସିଲେ । ସେ କୌଣସି
ବିଦେଶୀକୁ ଦେଖିଲେ ସାହେବ ବୋଲି ଭାବିବାର ଅଭ୍ୟାସ ମଧୁ
ଆଉ ରୁଡ଼ିଲା ନାହିଁ ।

ମଧୁ ଖଣିଏ କାର୍ତ୍ତ ବଢ଼ାଇ ଦେଇ ବିଜୟ ବାବୁଙ୍କ ହାତକୁ ।

ବିଜୟ ବାବୁ କାର୍ତ୍ତ ଉପରେ ଆଖି ବୁଲାଇ ନେଲେ ।

ଲେଖାଅଛି—

‘ଜନ୍ ପିଟରସନ,

ଇଣ୍ଡରପୋଲ’

ଇଣ୍ଡରପୋଲ !

ଅବାକ ହେଲେ ବିଜୟ ବାବୁ ।

ସେ ଜାଣନ୍ତି ଇଣ୍ଡର ପୋଲ ହେଉଛି ଆନ୍ତର୍ଜାତିକ ଗୋଇନ୍ଦା
ପୋଲିସ ସଂସ୍ଥା । ଧୃତ୍ୟବର ଯେ କୌଣସି ଦେଶର ଅପରାଧୀକୁ
ସେ କୌଣସି ଦେଶରେ ଅନୁସନ୍ଧାନ ଚଳାଇ ଗ୍ରେପ୍ପାର କରିବାର
ଅଧିକାର ଏମାନଙ୍କର ରହିଛି । କିନ୍ତୁ... ହଠାତ୍ ସେହି ଇଣ୍ଡର-
ପୋଲର ଜଣେ ଏଜେଣ୍ଟ ଜନ୍ ପିଟରସନଙ୍କର ତାଙ୍କ ନିକଟରେ
କଣ ବା’ ଦରକାର ପଡ଼ିଲା ।

ବିଜୟ ବାବୁ ମଧୁକୁ ସେହି ସାହେବଙ୍କୁ ଉତ୍ତରକୁ ନେଇ
ଆସିବା ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଲେ । ମଧୁ ଫେରିଗଲା । ଅଳ୍ପ ସମୟ

ପଞ୍ଚର ପୁନଃବାର ଫେରିଆସିଲା ସେ । ସାଙ୍ଗରେ ଆଉ ଜଣେ ବନ୍ଦୋରୀ ବ୍ୟକ୍ତି । ବୟସ ବୁଲୁଣି ପାଖାପାଖି, ସୁସ୍ଥ ସବଳ, ବଳିଷ୍ଠ ଦେହ, ବୁଦ୍ଧି ଘାସୁ ଚନ୍ଦ୍ର । ପରିଧାନରେ ରଞ୍ଜିତ୍ତ ଦାମୀ ସୁତ ।

ବଜୟ ବାବୁ ଉଠି ଠିଆହୋଇ ଅଭିବାଦନ ଜଣାଇଲେ । ମି: ଜନ୍ ବରଳତ କଣ୍ଠରେ କହିଲେ—ଆପଣଙ୍କ ଆଇ: କି:କ ନିକଟରୁ ଆପଣଙ୍କ ସମ୍ପର୍କରେ ଅନେକ ପ୍ରଶଂସା ଶୁଣିଛୁ । ତେଣୁ ଆପଣଙ୍କ ସହ ସାକ୍ଷାତ କରିବାର ଆକାଂକ୍ଷା ମୁଁ ଏତାଇ ଦେଇ ପାରିଲି ।

କହ କହ ଜନ୍ ଏକ ସୋପା ଉପରେ ବସିଲେ ।

ବଜୟ ବାବୁ ପାଖରେ ବସି କହିଲେ—ନା ନା, ଆପଣ ମୋ ସମ୍ପର୍କରେ ଯେଉଁ ପ୍ରଶଂସା ଶୁଣିଛନ୍ତି, ସେଥିରୁ କେବଳ ସାରାଂଶର ଅପଥା ସ୍ମେତ ମାତ୍ର । ପ୍ରକୃତରେ ତାଙ୍କର ପ୍ରଶଂସାର ଘୋଷ୍ୟ ମୁଁ ନୁହେଁ ।

ଜନ ହସିଲେ । କହିଲେ—ଦେଖନ୍ତୁ ଏଥରକ ମୁଁ ପ୍ରକୃତ କଥାକୁ ଆସୁଛି ।

ବଜୟ ବାବୁ ସଜାଡ଼ି ହୋଇ ବସିଲେ ।

ଜନ୍ କହିଲେ—ଆପଣ କୋରା କିଙ୍ଗ୍ କେସ୍ ଗ୍ରହଣ କରିଛନ୍ତି ବୋଲି ଜାଣିଲି ।

—ହଁ ।

—ଦେଖନ୍ତୁ, କୋରା ଦଳର ସଦସ୍ୟମାନଙ୍କ ନାମରେ ପ୍ରାୟ ଅନେକ ଦେଶର ଓ୍ବିରେଷ୍ଟ ନାମ ହୋଇଛି । ତାହାଦ୍ୱାରା ସମସ୍ତ ଆଉ ଜଣେ କୁଖ୍ୟାତ ପୁରାତନ ଏଠାରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଛି ।

ବଜୟ ବାବୁ ମୁହଁ ହସି କହିଲେ—ଆପଣ ବୋଧହୁଏ ରବର୍ଟ କଥା କହୁଛନ୍ତି ?

ଜନ୍ ଭବିଷ୍ୟତ ଦେଲେ—ହଁ । ରବିଟ ପାଠ ବସ୍ତୁରେ ପ୍ରଗଳ୍ଭ
 କଞ୍ ନାମରେ ବ୍ୟାପକ । ଏମିତି କୌଣସି ଦେଶ ନାହିଁ,
 ଯେଉଁଠାରେ ପୋଲିସ ନିକଟରେ ରବିଟ ନାମରେ ଓଡ଼ିଆରେ ନାହିଁ ।
 ଲୋକଟା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଧୂର୍ବ ଏବଂ ପଦବୀର । ସପ୍ତକ ଆମେରିକାର
 ପୁନାବେଶେ ବ୍ୟାକର ପ୍ରାୟ ଲକ୍ଷାଧିକ ପାଠକ, ଠକିଆଣି ସେ
 ପକାଇ ଆସିଛୁ ଏଠିକି । ଅବଶ୍ୟ ଜାଲ ପାପପୋଷ୍ଟରେ । କାରଣ
 ତା ତିଆରି ପାପପୋଷ୍ଟ, ଭସା ଇତ୍ୟାଦିକୁ ହଠାତ୍ ନିଜଲି ବୋଲି
 ପ୍ରମାଣିତ କରିବା ଖୁବ୍ ସହଜ ବ୍ୟାପାର ନୁହେଁ ।

ବିଜୟ ବାବୁ କହିଲେ—ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ କେଉଁଟି ଘଟଣାରୁ
 ତାର ଧୂର୍ବତାର ପରିଚୟ ମିଳି ସାରିଛି ।

ଜନ୍ ଗମ୍ଭୀର ହେଲେ । କହିଲେ—ହଁ କେବଳ ସେଇ
 ରବିଟର ପତାକାରେ ହିଁ ବିଶେଷ କରି ଇଣ୍ଡିଆନ ପକ୍ଷରୁ ମୋତେ
 ଏଠାକୁ ଆସିବାକୁ ହେଲା । ତାପରେ ରହିଛି କୋହା କଞ୍ ।
 ମୁଁ ଏଠାରେ ଆସି ଜାଣିଲି, ଆପଣ ଏଇ ଦାୟିତ୍ବରେ ଅଛନ୍ତି ।
 ତେଣୁ ଆପଣଙ୍କ ସହ ଏ ସମ୍ପର୍କରେ କିଛିଟା ଆଲୋଚନା ନିମନ୍ତେ
 ଶୁଳ ଆସିଲି ।

ବିଜୟ ବାବୁ ମୁହଁ ହସି କହିଲେ—ଆପଣଙ୍କୁ ଏ ସମ୍ପର୍କରେ
 ସବୁ ପ୍ରକାରର ସାହାଯ୍ୟ କରିବାଲାଗି ମୁଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ।

—ଧନ୍ୟବାଦ । ରବିଟ ଏଠାକୁ ଆସିବା ପରେ ସାତା
 ଖୋଲିଖୋଲି ଶ୍ରବେ କରିଛି, ତାର ପାଇଲ ନିଶ୍ଚୟ ଆପଣଙ୍କ
 ପାଖରେ ଅଛି ।

ବିଜୟ ବାବୁ କହିଲେ—ଅଛି ।

—ଠିକ୍, ଆପଣ ଏ ସମ୍ପର୍କରେ କେତେଦୂର ଆଗେଇଛନ୍ତି,
 ସେ ବିଷୟରେ ଯଦି ଦୟାକରି କୁହନ୍ତେ...

ବିଜୟ ବାବୁ ଉତ୍ତର ଦେଇ କହିଲେ—ନା, କହିବାରେ କୌଣସି ଆପତ୍ତି ନାହିଁ । ବିଶେଷ କୌଣସି ପ୍ରୋତ୍ସାହନ କରି ପାରନ୍ତି ।

ଜନ୍ କହିଲେ—ରବିଠିର ଗ୍ରୋପାର ସମ୍ପର୍କରେ ମୁଁ ଆପଣଙ୍କୁ ପ୍ରାଣପଣେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବ ବୋଲି ଆଶା ରଖିଛି । କାରଣ ରବିଠିର ପ୍ରକୃତ ରୂପ ମୁଁ ଜାଣେ । ବାଛନ୍ତା...

—ଧନ୍ୟବାଦ ।

ଜନ୍ ପ୍ରଶ୍ନକଲେ—ଆଜ୍ଞା ରବିଠିର କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ ସମ୍ପର୍କରେ ଆପଣଙ୍କୁ ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଇନ୍‌ପ୍ରେମି କରିଛି ତା ସହିତ ଟିକେ ଦେଖା କରାଇଦେଲେ ଉପକୃତ ହୁଅନ୍ତୁ ।

ବିଜୟ ବାବୁ ଜମ୍ବୀର ଡୋଇ କହିଲେ—ଦୁଃଖିତ ମି: ଜନ୍ ! ସେଇ ସମ୍ଭାବନାତା ସହିତ ସାକ୍ଷାତ କରାଇ ଦେବା ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରୁନା ।

—ମାନେ ?

—ଏଇ ସମ୍ଭାବନା ଯେ ଆଣି ଦେଇଛି, ସେ ମଧ୍ୟ ଏଇ ରବିଠି ଭଳି ଜଣେ ଦୁର୍ଦ୍ଦୀନ ଅପରାଧୀଙ୍କୁ ଦୟା । ପୋଲିସ ବାହୁଲ୍ୟରେ ସେ ପ୍ରଧାନ ଶତ୍ରୁ । ଦେଶର ଆତଙ୍କ ।

ଜନ୍ କହିଲେ—ଠିକ୍ ବୁଝିପାରୁଛନ୍ତି ।

ବିଜୟ ବାବୁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ—ହଁ । ସେ ଜଣେ ଦୁର୍ଦ୍ଦୀନ ଦୟା । ଅଥଚ ଦେଶର ଓ ଜାତିର ଉନ୍ନତ ପାଇଁ ନିଜ ଜୀବନ ବିପନ୍ନ କରି ପୋଲିସକୁ ଅନେକ ଥର ସେ ସାହାଯ୍ୟ କରିଛନ୍ତି ।

—କିଏ ସେ ?

—ଦୟା ରଞ୍ଜନ ।

ଜନ୍ ତମକ ଉଠିଲେ—ଦୟା ରଞ୍ଜନ । ଏଇ ନାଁ ମୋ
ନକଟରେ ଅପରିଚିତ ଦୁହେଁ ମି: ଦାସ ! କିନ୍ତୁ ଏଇ ସାମାନ୍ୟ
ଦୟାକୁ ପୋଲସ ବାହାଳା ଗିରପ କରି ପାରୁନି ।

ବିଜୟ ବାବୁ କୌଣସି ଉତ୍ତର ଦେଲେ ନାହିଁ ।

ଜନ୍ କହିଲେ—ଆପଣଙ୍କର ଚିନ୍ତା କରିବାର କିଛି ନାହିଁ
ମି: ଦାସ ! ଦୟା ରଞ୍ଜନ ଏବଂ ଦୟା ରବର୍ଟ, ଏ ଦୁଇଜଣକୁ
ଗିରପ କରିବା ପରେ ହିଁ ମୁଁ ଫେରିବି । ଅବଶ୍ୟ ଏଥିପାଇଁ ଟିକେ
ଆଧୁନିକ ଧରଣର ବ୍ୟୁତ୍ପାଦନା ଦରକାର ।

ବିଜୟ ବାବୁ ମୁଣ୍ଡ ଉଠାଇ ଶୁଣିଲେ ଜନ୍‌ଙ୍କୁ । ତାପରେ
ଗନ୍ଧୀର କଣ୍ଠରେ କହିଲେ—ଆପଣ ଦୟା ରଞ୍ଜନର ସଂସ୍ପର୍ଶରେ
ଆସି ନାହାନ୍ତି ବୋଲି ଏକଥା କହି ପାରୁଛନ୍ତି ମି: ଜନ୍ !

ଜନ୍ କହିଲେ—ଦୁଃଖିତ, ମି: ଦାସ ! ଜଣେ ଦୟାର ପ୍ରଶଂସା
ପୋଲସ ଅପିସରଙ୍କ ମୁହଁରେ ଶୋଭା ପାଏନା । ବିଜୟ ବାବୁ ମୃଦୁ
ହସିଲେ । ଘିର ଦୃଷ୍ଟିରେ ସେ ଶୁଣିଲେ ଜନ୍‌ଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ।

ଜନ୍‌ଙ୍କ ଓଠ ପ୍ରାନ୍ତରେ ଫୁଟି ଉଠିଛି ରବିନ୍ଦ୍ରନାଥ ହସ ।
ଜନ୍ ହଠାତ୍ କହିଲେ—ମୋତେ ତାହେଲେ ବର୍ତ୍ତମାନ ପାଇଁ
ବିଦାୟ ଦିଅନ୍ତୁ ମି: ଦାସ ! ପୁଣି ପରେ ଆପଣଙ୍କ ସହ ଦେଖା
ହେବ ।

ବିଜୟ ବାବୁ ପ୍ରଶ୍ନକଲେ—ଆପଣ ନିଶ୍ଚୟ ଚେଷ୍ଟାହାତ୍ତରେ
ରହୁଛନ୍ତି ?

ନା,—ଆମ ପକ୍ଷରେ କୌଣସି ଅଜଣା ଅପରିଚିତ ସ୍ଥାନରେ
ରହିବା ହିଁ ଶ୍ରେୟସ୍କର । ଆଜ୍ଞା... ବର୍ତ୍ତମାନ ପାଇଁ ଅସୁସ୍ଥ ।

ଜନ୍ମ ଉଠି ଠିଆହେଲେ ।

ତାପରେ ଦୁଇ ପଦରେ ବାହାରକୁ ବାହାରିଗଲେ ।

ନିଜ ଉପରେ ଲୋକଟାର ଏତେ ଦୃଢ଼ ବିଶ୍ୱାସ ଦେଖି ମନେ ମନେ ଅବାକ୍ ହୋଇ ବିଜୟ ବାବୁ ଶୁଣି ରହିଲେ ତାର ଗତି ପଥକୁ ।

ସାଥୀ ଦୁଇଟା ବାଜିବାକୁ ଆଉ ସାମାନ୍ୟ ହେଉ । ଆକାଶ ଡାକିଛି କଳା ମେଘ ।

ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀରେ ଗାଡ଼ ଗଢ଼ର ଅନ୍ଧକାର । ମୁହଁକୁ ମୁହଁ ଦେଖା ଯାଉନି । ସନ୍ଧ୍ୟାବେଳୁ କୋହଲପାଗ ହୋଇଛି । ଅଣ୍ଡାର ପ୍ରକୋପ ଦୂରୀ ପାଇଛି ଅନେକ ପରିମାଣରେ । ଘର ଭିତରୁ ବାହାରକୁ ବାହାରିବାଟ' ଦୂରର କଥା, ଘର ଭିତରେ ରହିବା ମଧ୍ୟ ଅସମ୍ଭବ ହୋଇ ପଡ଼ିଛି ଅନେକଙ୍କ ପକ୍ଷରେ ।

ଆନନ୍ଦ ଭବନ ଭୁଲ ରହିଛି ଗାଡ଼ ଅନ୍ଧକାର ଭିତରେ । ଆନନ୍ଦ ଭବନ ନିକଟରୁ କେଇଟିଏ ଜନ ଦୂରରେ ଏକ ଏକମନ୍ତଳ କୋଠା ରହିଛି । କୋଠାଟିର ଅଧିକାଂଶ ଭାଗ ଖଣ୍ଡିତ ହୋଇ ଆସିଲାଣି । ମନେ ହେଉଛି ଯେ କୌଣସି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ମାଟି ଉପରେ ଶବ୍ଦ ପଡ଼ିବ ।

ଅନ୍ଧକାର ମଧ୍ୟରେ ନିଜକୁ ଡାକି ରଖି ଜଣେ ଲୋକ ଆସି ଠିଆହେଲେ ଦରଜା ନିକଟରେ ।

ଠକ୍ ! ଠକ୍ !

ଦୁଃଖର ସାକେତକ ଶବ୍ଦ ।

ଦରଜା ପାକରୁ କାହାର ଚନ୍ଦ୍ରୀର କଣ ଶୁଣାଗଲା—
କିଏ ?

ଆଗନ୍ତୁକ ଉତ୍ତର ଦେଲେ—ଆଗନ୍ତୁକ ।

—କାହିଁକି ଆସିଛ ?

—ଅନ୍ଧାରୁ ଗାଈ ।

—ତୋଡ଼ ?

—କୋରା ।

ଏଥର ଦରଜା ଖୋଲଗଲା । ଆଗନ୍ତୁକ ପ୍ରବେଶ କଲେ
ଭିତରକୁ ।

ଜଣେ ଦୁହେଁ ପ୍ରାୟ ଶୁଣିଣ ଜଣ ଏଇଭଳି ଭାବେ କୋଠା
ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କଲେ । କହିବା ବାହୁଲ୍ୟ ଏମାନେ ସମସ୍ତେ କୋରା
ଦଳର ଦୁର୍ଦ୍ଦାନ୍ତ ସଦସ୍ୟ ।

ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଏକ ବଡ଼ ହଲ୍ ମଧ୍ୟରେ ଏକତ୍ରିତ ହେବାର ଲକ୍ଷ୍ୟ
କରାଗଲା । ବଡ଼ ହଲ୍ । ଧାଡ଼ି ଧାଡ଼ି ହୋଇ ଚେୟାର ପଡ଼ିଛି ।
ପ୍ରତ୍ୟେକ ଚେୟାର ଉପରେ ଜଣେ ଲେଖାଏଁ ଛତୁ ବ୍ୟକ୍ତି ଆସିନ ।
ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କ ଦେହରେ ଛତୁବେଶ । ମୁଖମଣ୍ଡଳ ଉପରେ ଖଣ୍ଡି ଏ
ଲେଖାଏଁ କଳା କଳା ଦାକି ହୋଇ ରହିଛି । ଦେଖିଲେ କାହାରକୁ

ଚିହ୍ନିବାର ଉପାୟ ନାହିଁ । ସାମନାରେ ଆସପାଖ କାନ୍ଥକୁ ଲାଗି ପେଣ୍ଡାଲ । ତା ଉପରେ ଏକ ଟେବୁଲ ପଛରେ ଗୋଟିଏ ଉଚ୍ଚ ସିଂହାସନ ଉଠି ରହିଛି ।

ହଲ୍ ମଧ୍ୟରେ ନୀଳ ରଙ୍ଗର ବଲ୍‌ବ ଜଳୁଛି । ମୁଦୁ ଆଲେକରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଦେଖା ହେଉଛି ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ବିଶେଷତା ଭଳି । ସମସ୍ତେ ଚୁପ୍‌ଶୁପ୍ । ଯେପରି କାହାର ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରୁଛନ୍ତି ସେମାନେ । ଡ଼ ଡ଼ କରି କାନ୍ଥ ଦିଗରେ ଦୁଇଟା ବାଜିଲା । ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଧପ୍ କରି ଲିଭିଗଲା ହଲ୍ ଭିତର ଆଲେକ । ଭିତରେ ଗାଡ଼ ଅଟକିବାର । ଟେବୁଲ ଉପରେ ଏକ ଲାଲ ରଙ୍ଗର ବଲ୍‌ବ ପ୍ରାର୍ଦ୍ଧ କରି ଜଳି ଉଠିଲା ମୁହୂର୍ତ୍ତକ ନିମନ୍ତେ । ତାପରେ ସବୁ ଚୁପ୍‌ଶୁପ୍ । ପ୍ରାୟ ଏକ ମିନିଟ୍ ପରେ ହଲ୍ ଭିତରେ ଆଉ ଏକ ଗାଡ଼ ଲାଲ‌ରଙ୍ଗର ଆଲେକ ଜଳି ଉଠିଲା ।

ଦେଖାଗଲା ଟେବୁଲ ପଛରେ ଥିବା ସିଂହାସନ ଉପରେ ଇତି ମଧ୍ୟରେ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ଆସି ବସି ରହିଛି । ଦେହରେ ତାର ଗାଡ଼ କଳା ରଙ୍ଗର ଆଲ୍‌ଖାଲା । ତା ଉପରେ ଲାଲ ରଙ୍ଗର ଅଳ୍ପିତ ହୋଇଛି ବିଷୟର କୋବାର ଚିହ୍ନ ।

କୋବ୍ରା କଙ୍ଗ !

ଏଇ ତା ହେଲେ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ 'କୋବ୍ରା' ଦଳର ସର୍ବ୍ବାର କୋବ୍ରା କଙ୍ଗ ! ଅପରାଧ ଜଗତରେ ଦୁର୍ଦ୍ଦାନ୍ତ ଅପରାଧୀ, ରହସ୍ୟମୟ ବ୍ୟକ୍ତି ।

କୋବ୍ରା ଦୟା ଦଳର ଅନ୍ୟମାନେ ସର୍ବ୍ବାରଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ ପ୍ରଦର୍ଶନ ନିମନ୍ତେ ଉଠି ଠିଆହେଲେ । 'କୋବ୍ରା' କଙ୍ଗର ଶାସ୍ତ୍ରୀ

ଦୃଷ୍ଟି ଭୂର ଆସିଲା ହଲ୍ରେ ଉପସ୍ଥିତ ସ୍ୱାମୀ ସଦସ୍ୟମାନଙ୍କ
ଉପରେ ।

କୋବ୍ରା କଙ୍ଗ୍ ଉଠି ଠିଆହେଲା । ତାପରେ ଗନ୍ଧାର କଣ୍ଠରେ
କହିବାକୁ ଆରମ୍ଭକଲେ—ବନ୍ଧୁଗଣ ! ଅନେକଦିନ ପରେ ସୁନବାର
ଅପରମାନଙ୍କ ନିକଟରେ ମୁଁ ପହଞ୍ଚି ପାରିଛି । ସେଥିପାଇଁ ଆନନ୍ଦ
ଅନୁଭବ କରୁଛି । ଆଜି ଭୋରବେଳା ମୁଁ ଶରତ ବାହାରକୁ ଚାଲି
ଯିବି । ଅବଶ୍ୟ ଏକ ଜରୁରୀ କାର୍ଯ୍ୟରେ । ମୁଁ ଫେରିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ
ଏଠାକାର ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରତି ରହିବାକୁ ହେବ । ହଁ, କୋବ୍ରା
ଦଳ ଏପରି ଏକ ସୁଗଠିତ ଦଳରେ ପରିଣତ ହୋଇଛି, ଯାହା
ସାରା ପୃଥିବୀରେ ପୋଲିସ ବାହାନକୁ ଧରନ୍ତର କରି ଦେଇ ପାରିଛି ।
ଏସବୁ କେଳେ ଅପରମାନଙ୍କ କୃତିତ୍ୱ । ଅପରମାନଙ୍କୁ ସେଥି
ପାଇଁ ମୁଁ ସୁରକ୍ଷାର ଦେବାକୁ ଚାହେଁ । ଅପରମାନେ ଯିବା ପ୍ରବୃତ୍ତ
ରମ ସିଂ ନିକଟରୁ ନିଜର ଥକା ନେଇଯିବେ । ତାପରେ ମୁଁ ମି:
ରବର୍ଟଙ୍କ ନିକଟରେ ବିଶେଷ ରଖି; ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ ଏକ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର
ଭାବରେ ସୁରକ୍ଷିତ କରିବାକୁ ଚାହେଁ । ମି: ରବର୍ଟ । ଆପଣ
ବାହାରକୁ ବାହାର ଆସି ପାରନ୍ତି ।

ହଠାତ୍ ସାରା କକ୍ଷ ଉଜ୍ଜଳ ଆଲୋକରେ ଭରିଗଲା । ତମକ
ଉଠିଲା କୋବ୍ରା କଙ୍ଗ୍ । ତମକ ଉଠିଲେ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ସଦସ୍ୟ
ମାନେ ।

କୋବ୍ରା କଙ୍ଗ୍ ପଛ ପାଖରେ ଥିବା ଗୁପ୍ତ ଦରଜା ହଠାତ୍
ଖୋଲିଗଲା । ତା ଭିତରୁ ବାହାର ଆସିଲା କୁଖ୍ୟାତ ସୁଗଲର
ରବର୍ଟ । ଦୁଇ ହାତରେ ଦୁଇଟା ଗନ୍ତାଖାଳୀ ରଖିଲେ ।

ରବର୍ଷ ଗର୍ଜି ଉଠିଲା—ଲୋକ କୋହା କଇଁ ! ରବର୍ଷ
ଭୂମ ଆଗରେ । ଆରେ ନା, ନା, ଯଦି କୌଣସି ପ୍ରକାରର ଭଲକ
ଖେଳିବାକୁ ତେଷ୍ଟା କର ତାହେଲେ ମୋର ଏଇ ଶିଖରଭରସ୍ତ
ଅଗ୍ନି ଗୋଲ୍‌କ ଛୁଟିଯାଇ ଭୂମ ବକ୍ଷରେ ବିକି ହେବ ।

କୋହା କଇଁ ମୁଖ ମଣ୍ଡଳରେ ବିସ୍ମୟ ଭାବ ପୁଟି ଉଠିଲା ।

ପଦସ୍ୟ ଦଳ ଚକ୍ରମ ହୋଇ ଉଠିଲେ । ପକାପିବା
ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ସେମାନେ ଛୁଟିଗଲେ ମୁଖ୍ୟ ଦରଜା ଆଡ଼କୁ । କିନ୍ତୁ
ସମସ୍ତଙ୍କର ପାଦ ଥମିଗଲା । ଦେଖାଗଲା ଦରଜା ମୁହଁରେ ଉଦ୍ୟତ
ଶିଖରଭରସ୍ତ ହସ୍ତରେ ଠିଆ ହୋଇଛନ୍ତି ବିଜୟ ବାବୁ, ମି: ଜନ୍
ଏବଂ ପୋଲିସ ବାହନୀ । ଅଳ୍ପକ୍ଷଣ ମଧ୍ୟରେ କୋହା କଇଁ ସହ
ଦୟାଦଳ ବଢ଼ି ହେଲେ ।

ବିଜୟ ବାବୁ ଗିରୁପ କରିବାକୁ ଆଦେଶ ଦେଲେ ପୋଲିସ
ବାହାନକୁ । କିନ୍ତୁ ରବର୍ଷ ମୁହଁରେ ଗମ୍ଭୀର କଣ୍ଠରେ କହିଲା—
ବୁଧା ତେଷ୍ଟା ବିଜୟ ବାବୁ । ଅସଲ ଯୁଗଳର ରବର୍ଷ ବର୍ତ୍ତମାନ
ଲଲଗାଗ ପୋଲିସ ଷ୍ଟେସନରେ ପହଞ୍ଚି ପାରିଛି । ଏଇ କୋହା
କଇଁ କିଏ ଜାଣନ୍ତି ? ଆମମାନଙ୍କର ପୂର୍ବ ବୈଜ୍ଞାନିକ ପ୍ରଫେସର
ସମକଙ୍କର ଦାସ !

ବିସ୍ମୟ ପରେ ବିସ୍ମୟ

କାହାର ମୁହଁରେ କଥା ନାହିଁ । ହଠାତ୍ ବିଜୟ ବାବୁ
ପ୍ରଶ୍ନ କଲେ—ତାହେଲେ ଆପଣ କିଏ ?

ରବର୍ଷ ହସିଲା—ମୁଁ କିଏ ଜାଣିବାକୁ ଚାହାନ୍ତି ? ତ ହେଲେ
ଶୁଣନ୍ତୁ ମୁଁ ଆପଣଙ୍କର ସେଇ ପରିଚିତ ଦୟା ରଞ୍ଜନ । ଆଉ

ଆପଣମାନଙ୍କର ସେଇ ମି: ଜନ୍ ହେଉଛି ଦୟା ରଚନ । ଡଃ
ଡଃ—

ସମସ୍ତେ ଯେପରି ବହୁଦୂର ହୃଦୟାନ୍ବିତ ହୋଇଗଲେ । ଶୋଲସ
ବାହନ ଛୁଟି ଆସିଲେ ଦୟା ରଚନକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବା ପାଇଁ ।
କିନ୍ତୁ ତା ଆଗରୁ ସାରା ଜାତୀୟ ରାଜ୍ୟ ଜଳା ଧୂଆଁରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ
ହେଲା । ଧୂଆଁ ପରିଷ୍କାର ହେଲା ପ୍ରାୟ ପାଞ୍ଚ ମିନିଟ୍ ପରେ ।
ତାପରେ ଦେଖାଗଲା ଡଳ୍ ମଧ୍ୟରୁ ଦୟା ରଞ୍ଜନ ଏବଂ ରଚନ
ଅଦୃଶ୍ୟ ହୋଇଗଲେ ।

ବଜୟ ବାବୁଙ୍କ ମୁହଁରୁ ବାହାରିଲା—ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଏବଂ ଦୟା
ରଞ୍ଜନ ଏବଂ ରଚନ ।



ପରବର୍ତ୍ତୀ ଅବସ୍ଥା
ରଞ୍ଜନର ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦୀ

- | | |
|---------------------------|----------------------------|
| ୧ । ଚନ୍ଦ୍ର ପ୍ରମାଣ ବାଂଚନ | ୨୧ । ସୁଦଳ୍ପ ବାଂଚନ |
| ୨ । ବାଂଚନ ଓ ମୁଖଦୂତ | ୨୨ । ଚନ୍ଦ୍ର ମତେ ବାଂଚନ |
| ୩ । ବାଂଚନର ସମ୍ପର୍କ | ୨୩ । ବାଂଚନ ଓ ଗଳଗୀତ |
| ୪ । ମହିତ ନାଲରେ ବାଂଚନ | ୨୪ । ବାଂଚନର ଶ୍ରେ |
| ୫ । ମହାବାଳ ବାଂଚନ | ୨୫ । ବୃଦ୍ଧେର ବୃଦ୍ଧେର ବାଂଚନ |
| ୬ । ବାଂଚନର ପୂର୍ବନାମ | ୨୬ । ପୁତ୍ରବନ୍ଧୁରେ ବାଂଚନ |
| ୭ । ବାଂଚନ ଓ ନଳଦୟା | ୨୭ । ବାଂଚନର ଅନ୍ତର ବାସ |
| ୮ । ଚାନ୍ଦ ପରାମାନରେ ବାଂଚନ | ୨୮ । ବାଂଚନ ପରାମାନରେ ବାଂଚନ |
| ୯ । ଚନ୍ଦ୍ରବେଣୀ ବାଂଚନ | ୨୯ । ବାଂଚନ ଓ ବୃଦ୍ଧ ଶ୍ରୀମତ |
| ୧୦ । ବାଂଚନର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ | ୩୦ । ସୁଦଳ୍ପ ବାଂଚନରେ ବାଂଚନ |
| ୧୧ । ବାଂଚନର ମହାବାଳ | ୩୧ । ବାଂଚନ ପ୍ରତେ ବାଂଚନ |
| ୧୨ । ବାଂଚନର ବାଂଚନ | ୩୨ । ବାଂଚନର ବାଂଚନ |
| ୧୩ । ବାଂଚନ ପରାମାନରେ ବାଂଚନ | ୩୩ । ବାଂଚନ-ବାଳା ବାଂଚନ |
| ୧୪ । ବାଂଚନର ବାଂଚନ | ୩୪ । ବାଂଚନ ମହାରେ ବାଂଚନ |
| ୧୫ । ବାଂଚନର ଅନ୍ତରା ବାଂଚନ | ୩୫ । ବାଂଚନର ବାଂଚନ ପରାମାନ |
| ୧୬ । ବାଂଚନରେ ବାଂଚନ | ୩୬ । ବାଂଚନ ବାଂଚନ |
| ୧୭ । ବାଂଚନ ମତେ ବାଂଚନ | ୩୭ । ବାଂଚନ ପ୍ରତେ ବାଂଚନ |
| ୧୮ । ବାଂଚନର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ | ୩୮ । ବାଂଚନରେ ବାଂଚନ |
| ୧୯ । ବାଂଚନ ଓ ଚନ୍ଦ୍ର ପରାମ | ୩୯ । ବାଂଚନ ପ୍ରମାଣ ବାଂଚନ |
| ୨୦ । ବାଂଚନ ଓ ଚନ୍ଦ୍ର ପରାମ | ୪୦ । ବାଂଚନରେ ବାଂଚନ |

ଏହି ଶ୍ରୀରାମ ବାଂଚନର ପରାମାନର ବାଂଚନୀ ନାମିକାର ଦେବେ
 ୧୦୦ ଟଙ୍କା ପରାମାନ ଦେବେ ଦେବେ ।

ପ୍ରତି ଶ୍ରୀରାମ ମୂଲ୍ୟ ଦୁଇ ଟଙ୍କା ମାତ୍ର
 ଦେବେ :

ମୁଦ୍ରା ପ୍ରକାଶନ
 କାମାକ୍ଷୀ, ୨୫୨୦